

Іван Пелтавець Остряниня.

В О Г

і

Е Д И Н А К О В А Ц Й К А Н А Ц І Я .

"Аби не було поділу тіла, а
всі члени одинаково пеклувались
єдини про одного"

і-е пас.жв. Кейн. Ап. П

1 9 3 3.- 1 9 3 4.

С х и т а л ь д и н а .

Видання УКРАЇНСЬКОГО КОВАЦТВА - "У Н А К О Р "

У В А Г А !

Авторські права © засторонні.— Передрук лише в дозволу
Військової Управи Українського Кенцтва

*** У Н А К О Р ***

ІМ'Я САМОГО САМОСТІННОГО УДАРУ

Слава Україні,
І звіт ленів -не зечеркій,
Новий насідє!....

васіле і розвільється не тілько на Україні, але на цілому просторі багатьох козацьких степів.

Натурально, що моя спроба нараджується стати під критикою не тільки верогів-чужинців, а найбільше ренегатів та наших інтелігентів-соціалістів, для котрих відродження Козацьких Народів та традиційних самостійних Козацьких Держав, донесло не менше чим верогам-чужинцям, які отримали пакували над нами і усіма силими працювали в бік "реконструкції" Козацтва, та в бік переведення Іога та НАЦІЇ до "есословій" і вивали свої геройчні жарід для своїх імперіалістичних цілей та на покинуті місця підбитих Народів.

Але єдна критика мене не хватає. Не для верогів Козацької Державності, єдна я спишу козацьку славу од слова до слова, а для КОЗАКА, того КОЗАКА-ДЕРЖАВНИКА на котрого єдні верогіи чужинці дивились в горі як на "жандарма", "добиччинка" та пажистинка Гутіх інтересів, - а наші інтелігенти-соціалісти, хотіли просвітити "свірепими егідами" соціалізму, марксизму, демократичному і парламентаризму. Равом же всі, працювали всім до того, аби забути Козацькі Народи своє історію, традиції і славу. Забули лише єдні "просвітителі" і "покровителі" те, що засаді, усталі і пам'яті Козацтва паміліха та національна погорда і честь - яку отримали ренегати і інтелігенти-соціалісти. Си народа Козацька Маса була і є правдивим наслідком і володарем краси та правди геройчного ІІ життя, як також діянініх своїх жадань і бажань на майбутнє.

Тому лише до єдні Народи і Козацької Маси, скривленії чужими і своїми, - є їх слово, аби ревернути перед ним цілу правду ІІ величчного і геройчного життя, та поетерегти ІІ від чужих і своїх "просвітителів" та "преведиків", не так довге і начесне дуріли херебрі Козацькі Народи, павші і хисту ке-

тих дивувався усієвіт, не можучи одноразово відагнути тего, що не відехала ся ВЕЛИКА і ХОРОВА НАЦІЯ створити свою вічністю КОЗАЦЬКУ ДЕРЖАВУ на сході Європи.-

Але що було - те минулє! - Козацькими долями в Бога на колінах! - Намим же зорогам відповімі словами Великого Козака і Пророка Тараса Григоровича і Е В Ч Е Н К А :-

"Старожітъ м. .
Бе лихо вам буде,
Также лихо.
Дуріть дітей
І брата сінного,
Дуріть себе, чужих лідів,
ТА НЕ ДУРІТЬ В О Г А ! ..
Бе в день радості над вами
Респадеться кара,
І певісі ховай ноги
В холодніго ЯРА !"

"І я, Ісаїя, побачив св.город
Іерусалим ховий, що стояв
від Бога в неба....

Откр.св.Ісаїя:-21,2.

Коли в лютому 1917 року спалахнула панена Революції на узлому престорі російської імперії,-коли II пекуче полум'я по репалює брати "ВЕЛИКОЇ ВІЛЯНІЦІ НАРОДІВ", -та руках, сієї по обмеженії ВАСТИЛІЙ, никаким квітом, мез козацький стек у землі, / респустялися пелені парості, смоку вільних національних Козацьких держав.

НАЙВІЛЬШНИК СЕРЕД НІХ,-ВУЛИ УКРАЇНА І ДОН ! -

Огорючі слова минулого, надавались вони до мінної державності на сході Європи як порука пехітичної різноваги,-як захистник самостійності і державності Козацьких і Кавказьких держав та Туркестану,-та як неситель і горонитель традицій історичної козацької влади,-прав і величності козацьких, основоположників яких були вони:-УКРАЇНА і ДОН ! -

Здавалось, що обулись прорецькі слова Великого Козака і Пророка Т.Г.Кочубея:-

"Косяк беззверхий упаде,
Ревторозміт трохи, перва перфіру,
Ревдававтъ замаго кумира
Людъскїй шамехі!"

Нашкни,
Дядъки отечества чужого!
Не стане идея святого,
І вас не стане!....

Нажахъ сі "людекїй шамехі" та "нашкни, дядъки отечества

чужого", - входились не тілько коло "треків" та під "перфіри-
ни", але і під червоними московськими ганчірками: "свободи, ра-
звенства і братотва", - під жовто-блакитними прапорами УНР, Ге-
тманату і Директорії, - під трихокзіровими прапорами моско-
вськїй Дебреволії, - під прапорами Ковандькіх Держав, - підпра-
порами герцога Кавказу, - та під прапорами "Серпа і Молоту"!

Ві скрігіtem на вубах, я гадючим влебся в серді, - ревні-
вались сі "шамехі" по всіх кутках і вакутках! - Ревнівались
скрів сі "вєзки в евечій нікірі". В мати неоставали вени ук-
раїнцями, козаками, кавказьцями і чим хочете! - Скрів грипли і
ниніши вени молоде коріння буянит парестів національних дер-
жав, а помінниками Іх, були намі інтелігенти-сесіялисти, що наз-
вались себі "кардінами превідниками" та про кетрих правдиве
скавав Т.Нечченко:-

".....Найдиль,
Несхі, кесли в чужого пеля,
І в Україну приїхали
Великих охів велику купу.
Так більш нічеге!"....

О це ж ходило сім "шамехів"? - А галезик об тім, щоби
не вмідніла Ковандька Державна Ідея, кетра на перекір вероге-
ві, наперекір Іого віковій "демократізуючій" праці, повст-
авала в позкій піниності свого традиційного, національного, істо-
ричного, самостійного державного життя і зростала як ваге-
реда прети новего навалу голоткі-північі на заменій-швидень.

Не на марле пінха праця "шамехів" і "дядъки отечест-
ва чужого". Правдев і неправдев удаєся Ім пірвати Ковандькі
Народи в лави Дебреволії і повести Іх на боротьбу за "Еди-

му неподільну матинку-мачуху". Державна козацька праця була пруднозвана, а горожанська відміна кінечне довело до загибелі ім'ї молоді Козацької Держави, віддавши народ на пошар червоного московського смію та виникнувши одночасно доволі чітке Козацтво на жорстокій шлях еміграції. - Чому ж те так сталося? -
- Хто винен?

* * *

"І зороги чоловікові демаж-
ні Іого"....
Св.від Матвія:10,86.

В усіх таких немаєливих випадах є у нас винаймані, обвинувачувати народні маси в їх пасивності та національно-державній неспідометості. Але питань я вас люди добрі:-
хіба ж винне було Козацтво українське та донське, коли у 1618 році за часів Гетьмана України Петра Сагайдачного хотіло, не тоді, об'єднаними силами покінчити з московськими небесниками, -
або за часів Гетьмана України Богдана Хмельницького, коли, у 1649 році під Яблоневим віддало польського короля в військовем
рамені до рук Гетьмана, що мав таким чином перед собою вільний
шлях преста до Варшави? - Сьогодні мусить вистарчити нам гера-
ніанській відваги аби призннати, що винними були не Козацтво і
Іого вільське, - а Президент!

ВСІ ДАЛЬНІЦІ НЕВДАЧІ В ВОРОТЬБІ КОЗАЦЬКИХ НАРОДІВ ЗА ВЛА-
АСТНУ ДЕРЖАВНІСТЬ НА СХОДІ ЄВРОПИ, - БУЛИ ЛІННЕ ВІСНОВКОМ СІХ
ДВОХ ХІВ НАМОГО ПРОВОДУ! -

Завдяки съєму, докотились ми до Переяслава, до Рубна, до Ак-
друсіва, до Полтави, до скансена Січі в Гетьманату, - тоб та до
кінечного загублення УКРАЇНСЬКОЇ КОЗАЦЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ, яка бу-
ла єдине найбільше силове на південному сході Європи до ут-
вердження в майбутньому ВІЛЬНОГО СОЮзу ВІЛЬНИХ КОЗАЦЬКИХ ДЕРЖАВ
на престорі межі Дністрем, Дніпрем, Днісом і Волгов.

Так саме як тоді, -сталось і в 1917-20 роках. Народні ко-

козацькі маси хотіли не відбудови "Единуї козаційську", а відбудови власної Козацької Державності.Свя працю, на Кругах і Радах, доручили зробити своєму проводу:-на Україні Гетьманеві а по інших Козацьких Державах Військовим Отаманам.Превід же визився "дядьками отечества чумного" і,скориставши довірю народу,вилгався я московською "Дебровохією" та пірваз Козацькі Нареди де беретьби за чумі і назіть зоромі Ім московські інтереси.

МІМОВОЛІ ПОВСТАЄ ПИТАННЯ:-ЧИ МОЖУТЬ КОЗАЦЬКІ НАРОДИ І НАДАЛИ ДОВІРЯТИ СВОЮ ДОЛЮ ТА МАЙБУТНЮ,ТАКОМУ ПРОВОДУ ?....

На се питання,кемен КОЗАК-ДЕРМАВНИК має сам себі дати відповідь,а ми поки що вернемось ще раз до минулого та підивимося як все впливало на наше майбутнє.

Винесад Української Козацької Держави у 1775 році був винесадом не лише національно-державного життя України і Десни,але і цілєї національно-державної козацької Ідеї на усьому престолі південного сходу Європи.Касоваки окремих Козацьких Народів,касоваки і обменяни так вважали "прав і величестей козацьких" /самостійності і державності/ московською владою,печикається властиве уже від часів Петра І-го,коли під сокиру московських катів мало стояти голими 80 000 українських і майже 10 000 денських козаків.Печикавчи від Катерини II-ї,кінця і ревновачення Козацьких Наредів та передведення їх на положення Ізійськевого стату чи сословія" іде піднімево аж до 1914 року і колиб не відізна,то перед російським урядом стояло уже питання:-"ЧИ ПОТРІВНО ВЛАГАЛІ КОЗАЦТВО"?- Ось як хане нам про се один козацький історик /див. Кубанець Календарь 1931 г.стр.:14,вигляг стр.31./:

"Как указывал в 1861 году император Александр II-й "казацьче сословие" русским правительством рассматривалось как элемент,необходимый для охраны границ и населения от инвазий от враждебных племен чужеземль.Сокончаком звідки на східнє Ка-

вказав граница государства отодвинулась далеко на юг, а отнятые у горцев земли были населены казаками. Теперь перед правительством встал вопрос:- НУЖНО ЛИ КАЗАЧЕСТВО? Судя по дальнейшим мероприятиям правительства, вопрос был разрешен отрицательно. Не уничтожить казачество как такое, не представлялось возможным. Тогда были приняты меры для уравнения его в правах и сличия с остальным населением империи. Вот как говорят по этому поводу в 1907 году официальный историк Всесного Министерства:-"Очень хорошо известно, как был разрешен этот вопрос в 60-х годах прошлого столетия. Казачество сохранило свое существование, но вместе с тем были приняты решительные меры к нему, чтобы привести быт и устройство этого "сословия" к тем условиям жизни, в которых было поставлено все остальное население Империи. Нанесение искривления мер были приняты к тому, чтобы ветвиением управления и суда на казаков были распространены общие порядки, изменен был и порядок всинской полиции казаков, при том с нарушением даже издавна принятых у казаков принципов". - Ненадежность для правительства российского казаков особенно быстро и ОСТРО пачувствовало Кубанское Казачество. Наградили его знаменами и грамотами, а лучшую часть немногих, нежалованных кубанцам, когда она еще не была плавсевана и на обладание которой пролилось не мало казачьей крови,-Черноморское пограничье,-была у него отнята. В 1861 году ее нежаловали, в 1864 году она была плавсевана, в 1866 году ее выделили в отдельный округ, оставшийся в составе Кубанской Области, а в 1869 году она была отобрана, казакам было предложено перейти в в крестьянское сословие, а нежелания это делать-выселиться на Кубань, 12 станций были обращены в села, а Капсугайский бат.расформирован. В том же году на вост.окраине Кубанской Области 12 станций были переименованы в села и перечислены в состав Ставропольской губ. Но главной и роковой для казачества мерой, на стечении проведенной в течении всего царствования Александра

ІІ-го, був конгрес МНОГОРОДНІЙ. - В то время, когда прежде правительство принимало все меры к недопущению многороднику на Кубань, допуская их лишь при условии вачиловки в Каваки, во-прежде брали казаков с неканачками и казачек с неканаками, доставляя естественным порядком казачек, уединяли за пределы Черноморій сюе, с окончанием войны, широке открыло двери для поселенія многороднику на Кубань". "В таком положеніи военном и земельном винограде Войсков миревая война 1914-17 годов, потребовавшая от него крайнаго напряженія и огромных жертв"....

Виневедено траплялось не лише на Кубані, а і післяредньих Козацьких Наредів. От же тему є неможево думати, що царська Москва склерала Конадтве, а большевицька Москва його винесла.

ВОЛЬМЕВИКИ, як СПАДКОЄМЦІ ІМПЕРІАЛІСТИЧНО-ЦЕНТРАЛІСТИЧНОЇ МОСКОВСЬКОЇ ВЛАДИ, ЗАКІНЧILI ЛІМІТ ТЕ, що НАМІТИВ ПЕТРО І-І КАТЕРИНА ІІ-га і ОЛЕКСАНДР ІІ-й. -

Коли Петро І-й підготував, а Катерина ІІ-га винимає національну Козацьку Державу: У К Р А І Н У. -послідувочі царі і особливе Олександр ІІ-й підготували винимка Козацтва загалом а більшевики нанесли Йому лише кінець! Й рімучий удар!...

Завдяки сьому, стоять сьогодні Козацтве дійсно перед історичним, національним і духовним загибеллю, коли у нардній її Ідеї маєї непрекинеця національне-державна Ідея, яка буде лише одна в силі повести Козацькі Нареди до беретьби яко НАЦІОНАЛЬНО-КОЗАЦЬКУ САМОСТІЙНІСТЬ і ДЕРЖАВНІСТЬ !-

* * *

"І хане Ім'я ви такі безмаки
маковіри"? - від Натвія: 8, 26.

Для переведення в життя такої великої Ідеї, потрібно єсть новизного хім перегиннини соціалізм, демократизм, мертві традиції, парламентаризм або вітхана за "Едиктом Неподільським", бо є

було і є лише гибель для Українських Народів і Іхнього Национально-Державного Відродження.- Натомість нам треба: Відмежитись від усього того, що нас гнилою, що нас вели мильними пляхами і навернувшись до нашого і лише нашого традиційного Конфесійного Надіонально-Культурно-Політично-Соціального Відродження у МІДНОМУ СОСІВІ ОДЕН В ОДНИМ ПРОТИ ТИХ, ХТО НАС ННІЧІВ І ДАЛІ НІЩІТИ ХОЧЕ!- НАМІМ ПОКЛИКОМ МУСІТЬ СТАТИ:-

БОГ ТА ЄДИНА КОВАЦЬКА НАЦІЯ!

а не Москва, котра на претасі віків нас пинила і користала геройчу Конфесійну Силу на для своїх московських мет та паневелені Народів. От же: **БОГ І ЄДИНА КОВАЦЬКА НАЦІЯ!**-

Неситеlem такого поклику є не ренегат чи інтелігент-соціаліст, а Конфесійник, який ковзане там, на широких стежах кропить свісю крові ту майбутність котра має стати для нашадків традицією і гердістю, -або работам і паневоленям.

Несімо ж нашему народові той духовний скарб, який він інстинктивно на претасі століть хоронив в думі і серці та деякі де наших часів і кличе нас стати йому в допомогу, аби захищати сей скарб від тих, кетрі прагнуть знищити Конфесійне Надія, аби знову панувати над ним. - Ніжні нездачі не сміть нас зупинити. -**МУСЕМО СМІЛЕВО ПРИНЯТИ НА СЕВЕ ХИВИ ІСТОРІЇ-** ВО ЛІЖЕ ТОДІ ВУДЕМО В СИЛІ ІХ ВИПРАВИТИ!-

Наше відродження в 1917 році настутило несподівано. Ми не були готові. Аби се вровніміти, мусобідко спинитись на тих історичних передунівах, котрі відограли велику роль в наших учасників нездачах.

Загублення нашої Української Конфесійної Державності в 1776 році, яка починала лише набирати певних удосконалених форм, відбилося на далішньому національні-політичному розвитку життя Конфесійних Народів.

Спочатку кіби умерла, а в дійсності живла, -**Конфесійка Дер-**

жизни Ідея була жити проспана і таїлась глибоко в думі і серці Нациї.Вона бурхась моя лява,наповні погасного вулькану,мукаччи вихіду.Сей вихід виклика вона:- в Історії Русів,Енейді,Кобварі і інших пам'ят творах,закаваних її до життя і активної творчості.

От же в том час коли розксовачена Україна,на ґрунті славетньої історії рослочала літературним платом плекати наше Ідею Козацької Державності,- сумежне в Українів Козацтво плекало свою традицію більш переключання старшого пекенізма,в піснях і думах,-берутьши на свою національне відродження на літературному полі,на малюм виключення /Ден,Кубань/ воне малоє не менше до початку 1900 років.Превідним кийєвським козацтвом,адміністрація і командний склад /що мав серед себе не рідко російський елемент/ імен по слідам творення і зміцнення московської державності,допомагаючи тим неступневому розксоваченню і нащено Козацьких Народів які Нациї та розкріплення їх в положенні "сесловів",яке могло бути скасоване однією розмахом пера в Петербурзі,ак і комісія сесловів відмежувала,яке урядові не було більш потрібне.

В цей,загрожуючий національній гибелі Козацтва,мент і вибухнув геній народньої козацької думі в Його незигруючої живучості,и його патугою до самостійного життя,екремінності і до пам'ятого вахисту козацьких традицій та прав і волітьостей козацьких.

СЕЙ ГЕНІЙ,В ВАПОВІТОМ ДО ВОРОТЬВИ ЗА КОЗАЦЬКУ ДЕРЖАВНІСТЬ ПРОЛУНАВ ЗНОВУ,ІК І ПЕРВІСТНІЙ ІСТОРІЧНІЙ ВАВЬЯНОК КОЗАЦТВА,-НА УКРАЇНІ ! - НА ШИРОКИМ ВЕЗКРАЇМ КОЗАЦЬКИМ СТЕПОМ,ВАКВІЧАНУМ МОГИЛАМ ПРАДІЛІВСЬКОЇ СЛАВИ,ПОВСТАЛА НЕВІМРУЦА І ВЕЛИЧНА ПОСТАТЬ МАЙВУТНОСТІ УКРАЇНИ ТА ВСЬОГО КОЗАЦТВА - ТАРАС ГРИГОРОВИЧ І ЕВЧЕНКО ! -

Кобварь в Його думами пролунав мів грім на цілому південно-східньому престорі Європи,торкнувшись отруин дужі.При-

спаного ворогами-чужинцями і ренегатами Козацького Народу, на-
гадавши Іому про те:-

Ва ю ми рівались я Срдами?
Ва ю скородили списами?
Басівали,
І рудою поливали,
І насильни скородили,
Чок на низі уродилі?
Уродила рута, рута,
Велі воної стругат!-

У Мечченкеві, як ні в кому іншому, влучилося гарменійне
минуле з майбутнія Української Козацької Держави.-Слухай:

О! Дніпре мій, Дніпре широкий та думий!
Багато ти, Батьку, у море носив
Козацької крові! Це понесем друже!
Червоних ти синє, та не напоїв,
А си міч уп'ята, пекельнєє синто
По всій Україні срі міч парове,
Петече багато, багато, багато
Воромої крові. Конак ожис!
Оживити Гетьмана в волетім купані,
Прокинеться дола, Конак власніка:
"Ні жда, хі Лаха!" - А В СТЕПАХ УКРАЇНИ-
ДАЛ TO ВОЖЕ НІЛЯ-ГІРСНЕ РУЛАВА!....

Мечченка не смімо брати як представника якогось класу,
групи чи партії. Він с:- Україна! Слухай!:

Слов Україну любить,
Любить!!!...Во время лютъ,
В останню, тижку минуту
За Неб Господу молітъ! -

Мечченко є втілення великої Козацької Надії та співєць
її величного і героїчного минулого! - Слухай!:

Нехай думи козацькі!
В Україні вітають:
Там широко, там веселе
Од краю до краю.....
Ік та воля, не минулась.
Дніпр широкий - море,
Степ і степ, ревуть пороги,
І могили - гори.
ТАМ РОДИЛАСЬ ГАРЦІВАЛА
КОЗАЦЬКА ВОЛЯ.
Там москвицю, татарами
Басівала похе!....

Мечченко є працівником байдужості сучасного покоління,
покаліченню чужим блекотом і чужими вилузками! - Слухай!:

Василу Україна,
Бурянном укрілась, цвілью падвіза,

В жалюї, в золоті серпні прогноїла
Із душою холодне гадко напустила,
А дітям надія в степу отдала.....

Нечченко є втілення Ідеї нагального козацького суспільства і небратливе! - Слухай!:

Обніміте ж брата мої.
Наїменшого брата,-
Нехай Мати усміхнєця,
Заплакана Мати!....

Нечченко є біль і сльози Ковачки та вадик II де береться та виховання молодого завжитого козацького пеколіна! - Слухай!:

Вигодувала малого,
До школи дала,
А із школи його відвела,
Коня купила,
А кеня Йому купивши,
Сідельце сама
Самим незвоки винизала,
Із лотом скула,
Одягла його в чеканний
Мундир дорогий,
Посадила на конника:
"Гляньте вороги!
Подивітесь!"....
Тай певела
Кеня вдови села,
Тай привела до обону,
В війське отдала,
А сама на прому в Київ-
В чернечі пішла.....

Нечченко спророком самостійності й державності Кавказу! - Слухай!:

І вам скажа, скіні гори,
Кригів окуті,
І вам ліздарі великі,
Богом незадуті!
Верітесь - Поберете!
Вам Бог помогає,
За вас сила, за вас вели
І правда святая!...

Нечченко є вадик де вирівняння українсько-польських не-перевумінь! - Слухай!:

Подай же руку Конакові,
І сердце чисте подай,
І знову іменем Христовим,
Ми сповними нам тихий Раї!...

Нечченко могутній поклик до боротьби за майбутнє України!

Інську Ковачьку Державу! - Слухай!:

Потовайте та вставайте,
Кайдані порвіте.
І вразом якож крові
Воли скропіте!.....

"Фарисей сліпий! що чири на
все середину чаші і миски, аби
чиста була вода і на певній
Св. від Матвія:28,26.

Наконіц сеї могутній поклик, ВЕЛИКОГО КОВАКА-ПРОРОКА, пре-
навернені до часів Ковачької слави, вмійновідгомін в серці
внічального копака, який уїде се нехитре і дороге Ісусу слове
без усяких перекручувань і настежень, - снітка він, серед ре-
виковаченої вляхти та новітньої демократичної і соціалістич-
ної інтелігенції не мало усяких передумовостей та настере-
мень.

Си, платонічно віткача на минулому, вляхта в II "україно-
фільськем" а не Україною, - "ковакефільськем" а не Ковачь-
кою душою, як спромоглася піти за покликом Великого Пророка
аби, ві вінменого ворогом Ковачького Народу до положення "мун-
ника" і "сословія", викувати внову національну освічену, в тра-
диціях виховану, до самостійного життя прагнучу: ЕДРНУ ДЕРЖАВНУ
КОВАЦЬКУ ЧАЦІЮ! -

Си, поверхово нафарбовані "українофільством" і "коваке-
фільством" вляхта, в II роздвоєній душі, - сі романтики "пат-
рієти", як віні Іх потуги, не спромоглися на більше чим на ст-
руйну повість Кухіка "ЧОРНА РАДА", якою мали навести про неп-
датливість "Малороссії" до державного життя, а в Ковачеві підкрес-
слили лише "рубнацький дух хлиного бурлацтва" в якого, мавши,
нічого дотеніального не могло буття. Так написували вони в думу Ве-
ликому Ковачькому Народові, але він і відповів Ім на се, охе-
вами Великого Пророка так:-

Будаки
Та кропива, а більш чічого
Не виросте над ражим трупом!
І стане купом на купі
Смірдячий гнір,- і все те, все
Потроху вітер рознесе.
А ми помолимося Богу
І небагатії й невбогі.....

Так повсталі два джерела: ЧОРНА РАДА від-
кіль текла жива і мертві вода нашої майбутності, слави і не-
слави, життя і отруті, проводу і розбити провооду та збереже-
ння й відведення нашого великого скарбу:-ІДЕЯ УКРАЇНСЬКОЇ КО-
ЗАЛЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ.

Так дійшли ми до 1917 року. - Нашадками Куліма а власно-
го кого "Чорної Ради" були наці демократи, соціалісти й менжу-
ктисти, тоб то плянта й інтелігенція. Для них, наш національно-
визвольний козацький рух "ВІЛЬНЕ ЧОВАЛТВО" в 1917 році, було
не що інше, як "рев розгуканої голоти", "монарад", "контр-ре-
волюція", "роспреділення булав і перначів", "сіла не творча, ли-
ше руїнацька", "царські спричиники" і т.д. потузян! Натуральні
що разом з скиси вигуками "преводірів", недрімали вероги і ре-
негата і на посередництвом Іх починають лукати голоси євро-
пейської преси, які, які велики історичні рнагаки, розглядантъ
як інічайни бандитизм, а Кераків як "варгерів" і "жандармів",
як мовляв уявляють собою нинічий клас людини. Так постарались
наці "преводірі" разом із ворогами й ренегатами і Великую та
гучну Славу Козацьку, обкідали багном. Чи ж не канав нам про
сих "преводірів" Нечченко так:

Наді однаково, чи буде
Те? сини молитися, чині
Та не однаково мені.
Як Україну відійде
Приєднати, лукаві, і в огні
ІМІ ІІ екраденку юбудать.
Сі, не однаково мені!...

Глибоко заховани у своєму серці КОВЗ/РА Козацький На-
рід. Ніс він його як величу святощю, як Святої свого наці-
онального відродження, як новий Єрусалим!-

Не було жеж Козацьким Народом Наїкі ні одної людини з
жабою не читала, або пригадай про цього не чула. Ізмінча ве-
да прадідівської Слави броніха в під його струн і не мало са-
мінців кобзарів перекоских потайки його думи в села де села, ві
станини до станині, - співаличи про те:

Це діалес в Україні.
За це поганда,
За це Слава Козацька
На землі світі стала!....

Але скіден за сини Великими Думами Великого Кобзаря, чер-
новий гайдуків, розібдачев отрутев, визважачев прадіді-
вельку славу і геройчу Козацьку Десбу, - хівза: "Чорна Рада".

Чернів чумою, сідала земля на козацькім тілі в постатих
Драгоманових, Винниченков, Козаківських та інших племінників
"другого і третього інтернаціоналу", "москвофільтра" та "мо-
сквоенефільтра". - Сяні "Чорна Рада" давала можливість нашим звер-
гам і ренегатам побивати нас, через нас же самих!

ТАК ПРИСТАВИ УКРАЇНУ, НІ ІІІ СЛАВУ, ТА ІІІ ТРАДИЦІЮ, - ЗВУД-
ЕЛИ ІІІ В ОГНІ "ОКРАДЕНУ" В ЛІТОМУ 1917 РОКУ.

Чи можна після усього цього дивуватись тому, що стався
свєдокі в намі і намі державності?

Але все ж як не склувалися "худенькі камелі" і "дядьки
етечества чужого" припнати козацьку славу, - неможливе зем-
ляне! -

НАРІД, НОСИТЕЛЬ І ХОРОННИТЕЛЬ ВЕЛИКОЇ КОЗАЦЬКОЇ СЛАВИ НЕ
ДАВСЯ В ІХ ПУТА. ТІЛЬКІ ПРОРОКА УКРАЇНИ ОДВЕЛА СЕРДІЦЬ НАРОДУ ВІД
МОСКОВОВСЬКОЇ ТА ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНО-МАРКОНОСТОКОЇ ОТРУТИ. ЙОГО МО-
РУТНИЙ ПОКЛІК МОВ ГРІМ, ПРОЛУНІВ НО ЧІРОКИМ КОЗАЦЬКИМ СТЕПАМ:

"ПОКИ СОНЦЕ ВОСТАНЕ, СПОЧИВАЙТЕ ДІТИ,
А Я ПОМІРКУЮ, ВАТАНКА ДЕ БІТЬЕ!.....

"І тоді вживиться бесслан-
ник". - 2-е поєдн. до Феодосії
"Ан. Павлов: 1, 8.

В. Винниченко, якого кількому разі не можна вважаєти

в наявному намірі пригадати народові про існування колишньої Гетьмансько-Козацької Державності і про те, що зона і лише зона є двигуном до чистого відродження,-він видно якось несебережно, навіть про се голосно в одному із своїх романів не перед війною.

Ронгладарчи психольогію одного віднаціоналізованого малороса,- він наводить як ненавистично наступив глибокий переворот в думці цього малороса: Генадій Трифонович, коли він девідався від героя Винниченкового роману: Вадима про те, що Україна була самостійною козацькою Державою під Бухавем власних Гетьманів. Ось як описувався картина в романі:-

- " Ну коли так - рантом рішуче тріпнув головою Генадій Трифонович - то разговор тепер буду другий. Пізвольте вас спитати: чи єсть деся у книжках? - Вадим мавіть напам'яту однієї книжки Йому сканав. Старий, дивлячись у стено, кілька разів перевірював наголовок.....ГЕТЬМАНИ, видмох, серъсно і глибоке сканували його. Він не міг їх вибуті і весь час вертався до них дивувався, хміяв і, помітно, все більш і більш причмав у свою свідомість. - "Але Гетьманами не могли ж самі по собі існувати як ін, а царі. Водною же царь мусить мати своє царство державу, військо, царедворці". І все се було татакацьке, малоросійське. Тоді який небудь ЗАЙДА-КАЦАН не міг сканати придуману малоросії на його замії: - "памох зен бо я тут хочу сісти"! Це жне чорта в двал!"

- І от же ю в неожочев цікавістю одмітив Вадим: яктильки старий серъсно повірив в існування Гетьманів, ВІН ЯВРУЖ НЕМОВ ЧУДОМ ІКИМ СТАВ ДАЛЕКО ЧИСТИМ ГОВОРТИ ПО УКРАЇНСЬКОМУ.....

Він певно не брехав, халуучи, що од віку, що все життя не бахав на українській мові. А тут рантом вгадав і наговорив, іме дахі, то вільніше, без кілковості, а мавіть в вавлатім якимсь, в викликом гордості. Мало того: коли він говорив про

кацапів, в токі чого чулася вже обрана....І видно було, що не тільки на те обрана, що у моєго устіли однайти службу, а на це є більше, ДЛЯНІС, на це є таке, проміж він і сам не знає, що вони обрана.І тим більше зона тепер виростала, чим яскінє Іому ставах, що це була обрана, що він міг би вже давнє обратитись"...

Так необачно признався сам Винниченко, сеціаліст-комунаст, в чому таїлась сила Української Державності яка могла викликати в народі цайпакісмоку нокру самовідзаги і завалта до беретьби, та за що самі народ був готовий піднести своє життя: - СЕ БУЛА ОВРАГА ЗА НАЦІОНАЛЬНУ ЧЕСТЬ, СЕ БУЛА ОВРАГА КОНАДЬКОЇ ГОРДОСТИ, що ТАЇЛАСЬ НЕПОМІТНО, АЛЕ ТВЕРДО, В НАРОДНІЙ КОВАЦЬКІЙ ДУШІ І ПРО ЯКУ СКАВАВ МЕВЧЕНКО ТАКИМИ СЛОВАМИ:-

О велий Воже України!
Не дай препасти на чумакі.
В ізвеслі вольним козакам!
І соромут, і сором там-
Вставати в чуме демоники,
На суд Твій праведний присті,
В вахіках руки присті,
І перед всіми, у кайданах
Стать Кенакеві!.....

"Іншість бу: звінкі скіні венкі
скініх, а паколи скіній веде
скіноге, то обидва упадуть в
іму"-Гв.від Матвія:-15,14.

Післякіде, коли хуртевника революції і германської війни, закоха гетреї с не мудрі: "прав той, хто уміє ковтувати і перший вхопить владу в свої руки", - виниклає далеке козацтво. Коли передківі кухі і набхі ІІ не озметили більше над гелевами. В обставинах нужденного, але затишного еміграційного життя прелюбив хоробрій голос памадків тієї плюхти, праціди котреї примусили Гетьмана Сагайдачного на мир з Москвою в 1618 році а в часи Гетьмана Імельницького, крикнули під Зборовим "Всода". Сі нуждені плюхти памадки, виникли "Чорні Райди", не вძяли під час революції 1917 року: "Зважитись буди

не солідарними,недієцінілізованими супроти своїх,українів" /див:Хліберебеъка Україна,Вбірк.І,стор.10./

Се був голос тих ідеологів української монархії,які "херебреє" в еміграції склувалися доказати що земля є творці Гетьмансько-Козацької Ідеальності але в поумінні днів революції та воїнських часобах відсувалися правду на бік про те,що:
-НА ВСЮКРАЇНОЧКОМУ КОЗАЦЬКОМУ ВЫІДІ 3-ГО МОВТНЯ 1917 РОКУ В МІСТІ ЧИГРИНІ ПІД ПРОВОДОМ ІВАНА ПОЛТАВЦЯ ОСТРЯНИЦІ,БУЛА ПРОГОЛОЖЕНА УКРАЇНСЬКИМ КОЗАЦТВОМ ІДЕЯ ГЕТЬМАНСЬКО-КОЗАЦЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ,А 29-го КВІТНЯ 1918 РОКУ БУЛА ВОНА НЕРЕВІДЕНА ТРИМЕСЯЧНОЮ УКРАЇНСЬКИМ КОЗАЦТВОМ,ОГОЛОСИВШОГО ГЕТЬМАНОМ УКРАЇНИ НАВІЛЯ СКОРОПАДСЬКОГО А ГЕНЕРАЛЬНИМ ПІСАРЕМ УКРАЇНИ ІВАНА ПОЛТАВЦЯ ОСТРЯНИЦІ,-В ЖИТЬ ! -

А кі в часі першостіїї праці по організації Козацтва де вийду,- а кі на Чигринським вийді,- а кі в часі тієїї і небезпечної праці по вийді,- а кі відень проголоження Гетьмана і довгогодового по сюму, - не бачило Вільне Козацтво ні-серед себе ні одного українського монархіста чи хлібереба державника,чи кого-ті підібного,який би в той час відмінно вилітів до збрії разом з Козацтвом і стати на берегівbu за Гетьмансько-Козацьку Державність,або прикладі уваги панікер і написати "Листи до Хліберебів Державників".- Та де там.У той час не можна було знайти відповіді.Вони сидли і вітхали,НЕ СВАМУЧСЬ ВУТИ НЕСОЛІДАРНИМИ,НЕДІЄЦІНІЛІЗОВАНИМИ СУПРОТИ "СВОЇХ" УКРАЇНІВ !

Але в коли час монархією відмінно або під відрадливу пуху мікру, - скрипнула земля голосом,яке новині діячі,на еміграції: "І вині мене більш од усіх я самостійніх-гетьманці,но тоді я раз же,не чекаючи,в ВІЛЬНИМ КОЗАЦТВОМ ві збрією в руках,з обережу традиції національної,часті національна і своїї властини не стала".....Усе це,як скаже

Ковчінко: "великих слів, велика куна і більш нічого". Не треба прикрашуватись гарними словами і теоріями на еміграції: "про Даллла, що болючка видавила"-як кама нана козацька прікашка, а скавати правду в місі,- що в 1917-18 роках на Гетьмансько-козацьку ідею дивилися хлібороди через окуляри "Чорної ради". А крім того не мало гороманської відваги разом з козацтвом, тоб то з народом, во серед нас ні підякти, ні інтелігентів не вуло, опанувати революцію! -

На такий різучий крок не вдолали піти хлібороди в 1917 і 1918 роках коли і обострили революції, і настрий народних мас - сьому спріяли. Венчалися як раз тоді, в різучий момент боротьби Козацтва за Гетьмансько-козацьку державність насправді і козацьки бути кесолідарними в руках прядів інтелігентів соціалістів. Опинились на кордонем, зени в Імперії відсутності переборщих і здалися в ідеологію української монархії, ідеальний чуху і не відповідачу традиціям Козацького Народу, не, за кажуть виключенням, правивим демократичним обранням Гетьманами.

Видаючи пре се, хлібороди неспромоглися зі на Україні, кі на еміграції, відсунутих своїх класових інтересів, аби, таки ж фанати і націонал-соціалісти, відійти в думку народу. Всого історію і традицію та національно-соціальними вимогами, які він, незадовільно від усіх "дядьків отечества чужого" та "президентів соціалістів" проголосив на ВСЕУКРАЇНСЬКОМУ ПОВАДКОМУ ВЫВІДІ в м.Чигирині 8.Х.1917 року, ухвічаних заголовок свого програму словами: - ВОГ, -УКРАЇНА, -ГЕТЬМАН! -

В вищезгадованому бачимо, що народки камеї підякти та інтелігенти демократи і соціалісти не козаки, а нечотін знати тоге, що виховуючи народ тілько на ґрунті історії властинії державності і культом спомінів геройської боротьби Козацтва за власні властині Венеції - найлемче рошбудити і сміливти націона-

льку свідомість, і не тільки сами нащадки вони можуть наблизити сь до народу, пізнавати його думку, розспівати його природне бажання вивчати та похвалювати його до геройства й самопожертви.

Не бажаючи мати свого, які "діячі" в угоду своїх партійних і класових інтересів навмисно не сподобляються намої історії, - скажено більше, навмисно перекручували II як хотілось тій чи іншій групі. - Наму історичну традицію країни моєї державності не морили преемством національного культу життя спливали і палили брудом. - Національні програми замість того щоб спогати на фундаментах споминів про геройчні минулі часи Козацької України, сперти на московськість в ерамі "терорії трьох Русей", та на програмах 2-го і 3-го інтернаціоналу. Винокучу славу, козацької визвольної боротьби, етнічності і общинності:-

Найдамаки не воюють,-
Ревбийники, зори,
Патло в іншій історії....

за не і наслугували педики від народу, які відповіді йм через пререка козацької України так:

Времен, людоморе!
За святую правду, волю
Ревбийник не востре,
Не рокнує ракований
У замі кайдані
Народ темний, не наріже
Лукавого сина,
Не розірве живе серце
За свою Україну!...

"Петік каже Лемі: подай належні твій юда, і подивися на руку мої, - подай руку твою, і поклади в ребра Мої, і не буди НЕВІРУЮЧИМ, лише ВІРУЮЧИМ".

- Св. від Іоанна: 20, 27.

Гляньмо ж тепер на той терпкостій юда історичної боротьби за Козацьку Державність на якому положили сотні тисяч того Козацтва, яке і гадки не може бути: "махересом", "ссолевісім",

"мужиком", "пролетарієм", - та усім тим, що хотіла йому накидали
класові та партійні "просвітити" і "дадіти отечества чумо-
го".

Козацькі народи берались на претримі стехіть лише за свої
з фахом і національно-соціалізмом по духу ві споріднені, але
спеціальний ПРАВА І ВОЛНОСТИ КОВАЦЬКІ, за своїх, на претримі хоті-
літ виробленій, НАРОДНИЙ КОВАЦЬКИЙ УОСТРІЙ, за своїх і тільки своїх
традиційну ГЕТЬМАНСЬКО-КОВАЦЬКУ ДЕРЖАВНІСТЬ, - відновіда-
чу національним, соціальним і культурним потребам, свого на-
діво непреконаного для "просвітитих" народу.

Отже Козацтво не є "стан, яким чи сеславіє", - як того хоті-
чуть зверги його національно-державного відродження, та праг-
нуть перекинати в свою і низькі світові народи.

- КОВАЦТВО є НАЦІЯ САМА ПО СОВІ І САМА В СОВІ! -
- КОВАЦТВО є РАСОВИЙ ВИТВІР ЧОРНОМОРСЬКО-ДОНСЬКОГО СТІ-
НУ! -
- КОВАЦТВО є ОСІВНА ЧОРНОМОРСЬКА РАСА І ПЕРВІСТНИМ ТВ-
РЕНОМ ІІ НАРОДЖЕННЯ є УКРАЇНА І ДОНІ-

Там реділається, гарцивала
Козацька земля.....

а відтам, неодержимою хвилою бурхливого Дніпра і тихого Десни,
рекотілається і вдаряється вода в береги Йіху, Тереку і Кубані,-
відгемін же ІІ прокунає в суворих і коледних краях сібірсь-
ких та пустельних степах туркестанських.

Отже Козацтво не є десь істерії. Козацтво не є
вітвір московських істериків, не може захопити відклик у нього
їого національність, та пробити в нього московсько-польського
бандерівка ляжі, мовляв, повстас в московсько-польських забіг-
ців, не тікали від кари "законної влади" в безкрай стени.

як не може вінці породити коня, так не може і Масква, на-
віть разом з Польщею, редити Козацтво!

НІ-КОВАЦЬКА НАЦІЯ ІСТНУВАЛА РАНІШ НІЖ МОСКОВСЬКА, А ПРА-

ШУРАМИ ІІ, ЯК ВКАВУЕ НАМ ІСТОРІЯ, ВУЛИ ВОЙОВНИЧІ - АНТЫ.

Наважа "КОВАК" була може назва в приложені до української і донецької народності. КОВАКАМУ або ЧЕРКАСАМУ починають зватись українці і донці в історичних джерелах десь у 18-му, 14-му століті. Але назва не ємкіє національного походження Народу. Примір до того бачимо у багатьох інших народів, як приміром:- Ресія-Москва, Гхілі-Франція, Молдавія, Болгарія-Румунія і т.д. Отже і українці та донці прийняли назву КОВАКІВ або ЧЕРКАСІС не перестали від того бути НАЦІЄЮ АНТСЬКО-ЧОРНОМОРСЬКОГО ПНЯ.

Аби бути послідовними, ровніж нам коротко та історичні розвії назві Надії, пре які подають нам номі і чужі історичні джерела.

На основі цих джерел власне вже в "ОДИСЕЇ" Гомера, не найдавніші, а тому треба пропустити і основні, меншкій Чорноморських степів звались КЕМЕРІММЕ.

Пізніші грецькі історики, як приміром: Геродет, подають нам вже докладніші звестки про народів Черноморських степів. Були то народи ІРАНСЬКО-ГЕРМАНСЬКО-ТУРЕЦЬКОГО пnia, не господарили в Черноморських степах починаючи від 6-6 віку перед Різдвем Христовим і аж по 18-м вік по Різдві Христовім, - ОТЖЕ МАЙМО 1800-1900 РОКІВ.

Головніші в цих народів, на ім'я яких, як звичайно, звалися і цілій терен або держава, як приміром в наші часи Ресія, Австрія то що, були:- СКИТИ, САРМАТИ, ЖОТИ, ГУНИ, АЛЯНИ, РОМСОЛЯНИ, АВАРИ, УГРИ, ВОЛГАРИ, ТОРКИ, ВЕРЕНДЕЙ, ХОВАРИ, ПЕЧЕНІГИ, ПОЛОВЦІ, ТАТАРИ.

Сі народи, за виключенням фетів, переходили від сходу на захід, змірюючи один у другого праве на панування в Черноморських степах. Натурально що худали Черноморські степи більше ті, котрим не пощастило в битві, отже панувчий народ, народна маса валикалась і губилася серед народу нового на-

війовника, приймаючи його ім'я, привчай а іноді певно віру і мову.

Так творився процес сієї міжання народів, в першу добу, від 6-6 століття перед Р.Х. і аж до 6-го століття по Р.Х. - Отже майже 1200 років. Се був, коли можна так сказати, перший етаповий процес, котрий вінде початок УКРАЇНСЬКОГО і ДОНСЬКОГО НАРОДІВ, тобто КОЗАЦЬКОЇ НАЦІЇ.

Починаючи від 6-го століття по Р.Х. отримуємо ми перші ж звестки про наших пращурувів:- А Н Т І В, які напевно були витвором сьоге 1200 літнього степового процесу міжання основного населення Чорноморських степів та вахоними народами. Це значить не могло бути, каже уже те що АНТИ вгадується в історичних джерелах як народ, який жив лише на теренах Чорноморських степів. ОТМЕ ТОМУ АНТИ НЕ ПРИЙЛИ В ЧОРНОМОРСЬКІ СТЕПІ, А ПЕРЕКУВАЛИ ТУТ ЗАВІДУ ІК КОРІННЕ НАСЕЛЕННЯ.

Про життя наших прапрімурів Анти сповідають нам грецькі історики, як приміром Йордан і Прекопій так:- Жити серед військових тривог, були Анти народ дуже війовничий. На прист висекі, обличам гарні. Цінили найбільше побратимство. Залишати іноземця окрім списа не мали. Одному мали хвалісти. Були проворні і на всіку біду терпеливі. Надзвичайно містецки були верхи. На візі чи великих обогів в собі не брали та налітали на верога не сподівано. Чудово уміли ребити обходи і насідки, уміли притайтися навіть у веді і тим дуже давували греків. У державних і військових справах вібралися Анти на віча. Велодарі їх, пвалили РИКСАМИ. Найбільшим в них, був Рико БОЖ. Де чумиців ставились гостинне та подавали їм познай вахист. Існували свободу і беролись проти усієї чухої влади. Анти дуже поважали своїх жінок, які були вродливі та віркі своїм чоловікам. На здачу, були Анти народ веселий. Без пісні, гри, танців та військових настав не обходилася нікака справа. Кари на горло для членів свого народу не уживали. В справі релігійній, дивились веселими

очима на світ Божий і не виали в них та темнину богів.Бакували єдного лише бога неба та сонця,що називалося:- СВАРОГ.Пізніше,по розселені,малих інших меншіх богів.Окрім сих богів,відчувавав сеї первістний козак-Ант навколо себе не мало інших невидимих істот,котрих пронизував духами.

Так переказують про життя наших прамурів АНТІВ грецькі історики та письменники.Останні історичні звістки про Антів припадають на 8-е століття по Р.Х.і починаючи від цього часу,звісток про них більше не маємо.Однак він не зникає,но єї напівдні виникла таї годі.Ні,Анти живуть далі,лише по звісткам відрізки греками цісають Кесаріаном Перфирієдіком на початку 10-го століття,та по відомостям Київської Літописі 11-го століття на місце цілого народу А Н Т І В,вгадуються його екремі племена.Так на терені Чернігівщини і Полтавщини,жили антське племена:-СІВЕРА. В окраїнах Київа - ПОЛЯНЕ.На терені Волині та Поділля - ДЕРЕВЛЯНЕ,ДУЛІВИ і ДРЕГОВИЧІ. На терені Херсонщини і Катеринославщини,може Дніпром і Бугом, - УЛИЧІ. На над Дністром і на терені Подільщини - ТИВЕРА. Від Дніпра на схід до Дніпу і Кубані - КОВАХИ.

Це ці племена належали до Антського племені,какож уже те,що лінкеві,релігійні,обрядові,господарчі та інші премети сих племен є досконаліше подібні до тих же преметів Антів.Натуральне є в ті часи,преслідуючи предес життя народу та є на такому терені як Чорноморсько-Дніпровські Степи,було не легке,а тому такі перерви як ста двістота років в історії нашого краю були повсюдм матуральним річчю,деки внизу не завівав лихієв чумицєв-історик та не вібрал петрівні фому відемости.

Сей поділ Антів на племена,був сам по собі ні що інше,як перехід Антів від РУХЛIVO-ВОЙОВИЧОГО до ОСІДЛО-ХЛІВОРОВСЬКОГО життя.

Сі поділ перехіду Антів до осідлого життя відбувся саме

тоді, коли в надвільських степах, починаючи від 7-го століття по Р.Х., осів народ турецького племені ХОВАРУ, які майже на 300 років матуяли посунення в Чорноморсько-Донські степи нових народів від сходу.Хевари не буде народом чинним і занадто залежним а дбали більше о спокії в степах, а тому се і створюють тут більш менш безпечної обстановки життя, які і поклали початок переходу Актів де осідлагого життя та поширення Іх на цілій простір терену України і Дену.

Від цього часу починається на Україні організовуватись перше державне життя та вростати велика весіння сила.Первістні племінки нашої державності поклали актоске плем'я ПОЛЯНЕ разом з племенем германського плем'я ВАРІГАНИ або НОРМАНИ, які свій державний центром КИЇВ.Перший прихід Варягів на Україну, стався десь у 9-му століті і був він внаслідок внутрішніх заворушень посеред народів германських, то і спонукавши найбільш відважні елементи нукати щастя на чужині.Примірів до цього масиву в історії життя германських народів, тих часів, десант.Прийшли сі Варяги на великих човнах на передній косовій строкі которых були вирізані в дереві величі хінські голеви.Сі свої човни, назвали Варяги:-РОСИ, бо на германській мові слово РОС сякало КІНЬ. Тому коли же в перший час прийшли Варяги на Україну, народ наш не реуміючи дійсного значення слова РОС, назвав:-ПРИЙЛИ РОСИ або РУСІ і таким чином треба припустити що від цього експозиції і підда північна назва старої України - РУСЬ або РУСИ, де Варяжський елемент відображен в превідну роху аж до 18-го століття, отже майже 400 років.Так півстала велика Держава Київська або КІЇВСЬКА РУСЬ.

На південному сході від Дніпра та видови Алевського півберега до Дену і Кубані,де осіли Кевахи, півсталося таке державне життя під назвою КОВАХІН про те вже в 10-му віці ма-

ме відомості в написах грецького цісара Константина Порфирій-роданого. Нікаке, виступаєтъ Коваки в історії, також під назвою КАСОГІВ і ЧЕРКАС, а ще пікнікіше: К О В А К И В і як побачи мо далі, на початку 14-го століття ся назва: ЧЕРКАС-КОВАК позицірюється на Україні і, позовавши собі тут городянські права, витиснув Русь та кладе нарешті і початок УКРАЇНСЬКОЇ ГЕТЬМАНСЬКО-КОВАЦЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ.

В вимінаведеного бачимо, що предес степового життя /фор-мування нації/ відбувався прибираючи на землі хміс другі наві-зи як примір: -КЕМЕРІІУ АНТИ, РУСИ, КОВАХИ, ЧЕРКАСК, КОНАКИ. Пр-етес нової нормальний і кічого тут нового чи непромумілого немає, бо точнісінські процеси відбувались не тільки у нас, а і у других народів як прим: -Італійців, Німців, Француїв і др., де назва сих народів не раз міняєтья на протязі їх історії, але про те національно-расове походження сих народів, ненави-жаячи навіть на домінування чужого елементу, не змінилось і не-порушилось. Так Італійці є романського пnia, Німці - германсь-кого, Французи - гальського і т.д., а ми КОВАКИ є АНТСЬКОГО ПНЯ.

ОТ ЖЕ НЕ СЛАВЬЯНЕ а А Н Т И, нійт не "саславіс" а Н А - Ц И Я ! -

ПІСЬМЕННИКИ ГРЕЦЬКІ, що ПИСАЛИ ІСТОРІЮ ЖИТИ ЧЕНОМОРСЬ-КО-ДОНСЬКОГО ТЕРЕНУ, РОВРІМНІТЬ СЛАВЯНІ І АНТІВ. СЛАВЯНАМІ БВУТЬ ВОНИ ТІ ПЛЕМЕНА, що СІДЛІЛИ НАД ДУНАЕМ І В ВАЛКАНСЬ-КИХ ЗЕМЛЯХ, - АНТАМИ, ТЕХ що СІДЛІЛИ НА СХІД ВІД ДНІСТРА ДО ДОНУ.

Коли рікні піхеймі впливи спонукали АНТІВ приняти кі-нично мову, слова котрої пасідають славянський корінь /а та-кох не має готовський і турецький/, то се нової не означає що замі національно-расові прикмети змінились і ми є АНТІВ, стали Слов'янами. Французи-принявши латинський корінь мови, не зробились від того римлянами, а повсестались як і були Галла-

ми. Турки,-мова котрих виробилась під абсолютним персько-арабським впливом а стара турецька мова пінкла,не стала від того Персами або Арабами,тоб то народом іранського або семітського пия,а валилися народом турецького пия. Болгари,-переїхані з верхньої Волги на Дунай і прийняли слов'янську мову,та загубивши свою стару мову,не стали від того слов'янами,а валилились як і були народом турецького пия. - Отже коли пекопатися в історії європейських і азійських народів,то таких при-мірів виайдно досить.Отже порадимо синам нашим кепанцям історикам,яким однакове мусить бути дороге,як і цілому Ко-вацькому Народові,щоби світ нарешті пізнав,що Козацтво не є "оселювіс" а НАЦІЯ кетра має абсолютне право на Самост-інне і Державне життя,як і всі інші культурні Нації! -

"Коли хто має вуха аби чуті,
такі слухав"
Св.від Марка:7,16.

Якак та була ста наша первісна Київська Держава та хто були ІІ Володарі ? -

Ще від грецьких,арабських та різних західно-європейських істориків 9-го століття відомо що центром сієї Держави був КИЇВ а Володарі ІІ звались КАГАНЫ.

По переказам наших Літописів,Київ має такий же капкевий печаток як і Рим. Як Рим є побудований на семи горбах,братьями Ремулом і Ромом,-так і Київ стоїть також на семи горбах і побудовані братами КНЕМ,ЩЕКОМ і ХОРНІВОМ та сестрою Іх ЛЕВЕДЬЮ і,на ім'я старшого брата Кия,є прозваний Київом. Декладного історичного спису розвитку Київської Держави та ІІ Володарів до 10-го століття не маємо.Відомо лише уривками перекази про Кия,Бравхіна,як хедів походом на Крим,та Аскольда і Дира,які теж ходили на Царьгород і по переказам літописці мали вгинути ніби від руки Олега.Аскольд і Дир,як вказує Іх прізвище,були

по походженню, видко Варагами або Готами.Історичні сповідання ж про наше первістне державне існування,стають кевніщими і пос-
лідовнішими починаючи лише від -

КАГАНА ОЛЕГА.

Сей Кагак,був тин правдивого гапоромца-характерника і
глибоко впав у пам'ять нашому народові.Переказуючи пронього і
думах і сповіданях,нарід,по на його воївничою вдачев,нагеро-
див Кагана Олега камковими рисами характеру і пробив я нього
"характерника",який умів творити нелідські діла. На справдіх,
був сей Каган,жо походив в зарагів,великий політик і полково-
дець,про що свідчать арабські грецькі історики. Після удаче-
го походу в 907 році на Візантію,уклав Олег з греками умову,
яка мала велике політичне і економічне значення для України.
На виклік перемоги України над греками,приблиз Каган Олег над
головними ворітами Царьгороду свій шат. От же,така в ті ча-
си велика і могутня Держава як Візантія,МАЛА СХІЛИТИ В ПОКО-
РІ НЕРЕД УКРАЇНОЮ СВОЮ ГОЛОВУ. -

Остаткій найбільшого петід Кагана Олега був у 912 році
на Кавказ і Перею /Табаристан/. Сим походом важив Каган і
український нарід великої слави а єще найголовнійше,був,че-
рез сейпокід,встановлений шляхок в нашими братами КОВАХАМИ-
ЧЕРКАСАМИ,до приймання в цьому також участі.По смерті Кага-
на Олега,став Володарем України КАГАН ІГОР,а по смерті Ка-
гана Ігора,яка стала привити Українові КАГАННІ ОЛЕНІ,превоз-
на в істриї св.Ольген після того коли прийняла христіанство.
По смерті Каганни Олени,обиав провід Українського Київського
Державою II син -

КАГАН СВЯТОСЛАВ ХОРОВРИЙ,

не був найдужчим виразником старої української дружинно-ко-
вацької доби.Імя Кагана Святослава,подібне як і імя Кагана
Олега,огорнено народньою любовію.Але в цих народніх перека-

він виступав він не як "характерник", а як горобрий козак-воєвник, котрий іде до своєї мети відкрито і сміливше не мухарчи, ні п'єдичі, ні богатосва, - а лише слави Україні, військові і себі. Сі риси характеру Кагана Святослава та його війська, які в більшій своїй половині складалось в зарагів і черкасів, відбились зокрема пізніше в КОВАЦТВІ про котре один німецький історик 18-го століття на прямівчине: М.К.Ле Г.д. В.кане, що Козаки були далеко вище від лицарів Мальтийців які жили за рахунок підбитих ними народів і тає скільки місць фортесій хи- не дивувались на народніх лицарів Козаків, котрі покладались не на фортесії, а на свою горобрість і нібрю не мухарчи ні під данини, ні богатосва а лише: ЩОВИ СЛАВА ПРО КОВАЦЬКИЙ НАРІД МИРИЛАСЬ ПО ВСЮМОУ СВІТІ!-

Про Кагана Святослава, сповідає нама хітонісь так: "Коли Святослав виріс, він почав збирати скрізь багате горобрих воїнів, бо і сам був горобрий і легкий, ходив як пурп і багато весив. Не вони в собом вели, ні канана а не варив мъкса, тільки порівнями тоненьке чи конину, чи квірну, чи велевину, пік на вуглях і так ів, не мав і матра, а підстаківав на спані чепрак а в голові клав сідло, - такі були і Іого воїни. Як іменував на його війнов, то сповідав на перед: - "ІДУ НА ВАСТИХ

За свое житя, зробив Каган Святослав багате походів, які дуже спричинилися до поширення державних мен України. На Його правлінні була КОВАХІЯ влучена в Українів під напльвським князівством Тмуторекань. Ніх-

ВІД СЬОГО ЧАСУ КОВАХИ АБО ЧЕРКАСИ, ПЕРЕВУГАЧИ В ЧИМАЛІЙ КІЛЬКОСТІ В УКРАЇНСЬКОМУ ВІЙСЬКОВІ, ПОЧНАЛИ ОСІДАТИ НА УКРАЇНІ. -

Наабільши глибокодержавного місту були походи Кагана Святослава в Венгрию в метові опанувати Балкан, та сагамчи по Царгород ваволодіти Дунайським містом, який сполуча Україну з німецькими і Угорськими країнами. Хочу, канав Каган Святослав,

жити в Переяславі на Дунаю-то середині Землі моєї, там все-ко добро сходиться: Від греків паволока, золото, вино, овочі різни, - від Чехів і Угрів срібро і коні, - а Руси жіра, міха, віск, мед і чехіадь. Коли би Каганові Святославу удалось відійти про свою мету, інане державне життя, марчи безпосередній північок і вакодом та його кухтарев, певно розвинулось би більше на нашу користь, чим то сталося в дійсності. Нажаль нездача Кагана Святослава у вільні в Греками примусила цего валихти Болгарів, а нагла смерть Його в битві в Печенігама коло Хертиці, перевала надокого сі пляки великого Кагана.

Цікавим є опис очевидця про побачення Кагана Святослава з грецьким Цісарем Іваном Цімістієм, перед тим як Каган мусив залишити військом Болгарів.

Після підписання умови, рабами грецький Цісар побачився з Каганом Святославом. Каган вгодився і грецький Цісар прибув у пінному еточені на беріг Дунаю, куди з другого боку, мав прибути нам Каган. Святослав приплив на човні, гребучи разом зі своїми козаками. У протилежність Цісареві, був він убраний дуже престо і піччю не відріжався від своїх людей, хіба тільки не на ньомі була біла, з золотом одоборю на комірі, сорочка та позолотій квітун в усі. Вигляд Його описує грецький історик так:

- Був він середньогоросту, кременякій, ніс мав короткий, густі брови, бороду мав голому, довгі вуса, голова так голена і лише довгий оселедець спацав на плечах, виглядав суверено. Пебахавши коротко з Цісарем, сидічи у човні, Каган повернув назад. І

Ві смерті Кагана Святослава, кінчиться стара дружина українська деба та деба нашеї старої віри і, починається нова деба, доба старшого його сина, якого наша істрия викає під іменем:

ВОЛОДИМЕРА ВЕЛИКОГО,

і яка симайнулаась паведеням нової віри: христіанської !-

Каган Володимер, був людиною величного державного розуму і рев-
ну му та мумів дуже мудро скеристати працю своїх попередників.
На часи його правління дуже вищизнилась Українська Держава і
пішкрила свої кордени в по над Карпат до Болгари. Україна ча-
сів Володимира Великого, це мось подібне до римської імперії
або до імперії Карла Великого. Вона став чимось символичним,
відбиваючи в собі усі доби державного будівництва передієні
українським народом-володарем та ведучи до буйного розвитку
зіванцівської і віхідньо-европейської культури на наших зем-
лях. По смерті Кагана Володимира Великого, же не іншими
Брославом і Мстиславом сталося гостре непорозуміння ів на Ки-
ївського Столи. Переяріг у сій боротьбі:

КАГАН ІРОСЛАВ МУДРІЙ

Брат Його Мстислав, отримав княжівство Переяславське, утримую-
чи за собою і княжівство Тмуторокань, тоб то КОРАХІВ.

СЕ БУЛУ ТІ ЧАСИ КОДИ ЧЕРЧАСИ У ВЕЛИКІЙ КІЛЬКОСТИ ОСІДА-
ТЬ НА ЛІВОВЕРЕЖНІЙ І ПРАВОВЕРЕЖНІЙ УКРАЇНІ, ВДОВІ ДНІПРА, ВО
МАЙНЕ УСЕ ВІЙСЬКО МСТИСЛАВА СКЛАДАЛОСЬ З ЧЕРЧАСІВ, як ТАКОЖ
ВЕЛИКА КІЛЬКОСТЬ ЇХ ПЕРЕВУВАЛА ЗАГАЛОМ НА СЛУЖВІ І У ВІЙСЬ-
КУ КАГАНА УКРАЇНІ-РУСІ.

Часи правління Кагана Ірослава отримувались його дуже
розвумністю внутрішніми і зовнішніми політикою. Відрази найне-
усі українські племінні і племена в одну Державу, став Каган Іро-
слав одним з найдужчих Володарів тодіньової Європи 11-го сте-
жіття і став у близьких і сусідніх та родинних відносинах я
різними европейськими володарями. Націбліль тісні зв'язки въ-
важали Кагана із Скандинавсько-Германськими Державами, де кет-
ріх він не раз в'їждавши в племіні і не раз приводив на Украї-
ну німецькі, або так івані Варяжські полки. Сам Каган
Ірослав був одружений в донькою Ізведського Конунга Олафа. Нес-
правський королевич Гаральд Сміливий, був одружений в донькою
Кагана - Іллюзоветен. Друга донька Кагана, була замужем за фурм-

чуківським королем Генріхом. Був таючим спорідненим. Каган в багатьох німецьких, угорських та грецьких володарями. Найбільш узявався Карл Ярослав своєю внутрішньою політикою. Ним було заведено богатої церкви на Україні і покирана книжна пушка та письменотвоє і штука. Кінечним витвором в сьому напрямі, було укладення Каганом державних ваконів під назвиськом "Руської Правди". Отже одним словом великороднана думка могутніх Володарів України, та меч в руках воїновичого і гордого українського народу, підняв Надію на одну ступінь в іншими, рівними їй по культурі і могутності народами, - ЦО ІВЕЦЯ НАРОДЖЕНЯМ I РОЯЦІВІТОМ НАЦІЙ ! -

По смерті Кагана Ярослава, та Київський Стіл зелісь довгі і гострі суперечки між його наслідниками і може б сі суперечки тривали не довше, коли б Іх не прикоротив

КАГАН ВОЛОДИМЕР МОНОМАХ,

дядько, по напреженні Киян, сів на Київському Столі. Мономах був дужий Каган і великий політик та полководець. На його часів правління підняв український народ великої слави. По смерті Кагана Володимира Мономаха, сів на Київському Столі син його

КАГАН ІСТИСЛАВ,

що був естатій дужий Каган України. По смерті Кагана Істислава, сіла стародії Української Київської Держави підупада, а в 1169 році паніс Ії немахічний удар ворог Україні і синево-положник молодії держави на півночі Москви, князь Суздальсько-Володимирський Андрій, відомий в московській історії під ім'ям "Боголюбського". Від цього часу тратить Київ перевагу на сході Європи, а в цим тратить Україна і свою самостійність. Відмість же могутнієї Української Держави Володимира Великого, повстас на сході Європи перевага Литовсько-Польська а потім і московська в обрані Росії, яка, як побачимо нижче, в ип-ніт зруйнувала Козацьку Україну та другі Козацькі Народи, об'єднані Іх як Надію до "сесловія", а Іх держави до винайких

московських провінцій. Усіх історичні національно-державні права Самостійних Козацьких Народів, обкрайка Москви до "превінціальних автономій" в яких ми і по сей час не можемо зібрати. З вищезгаданого бачимо, що наша державність була створена як раз в той момент, коли народ-володар спочивав на лаврах своєї величності. Се перевело Іого в положення користіших Нації руців, в положення некоректного спеків. Ворог не паганув часу і скористався си станом. Стався двобій. Підточена хороброю роскошаду, наша Держава упала, а Татарська кавалія надзвіг отримала II відродження.

"І в егляду побільшенні бенна
конія, у Багатьх очілих любові.
Відригнувшись же до кінця-
спасації!"
Ф.від Матвія:-24,12,13

В приходом Татар у 1224 році життя нашого народу, як таке, не перервалось. В Україні після геть у Галичину, Литву, Польщу і Москву, хуже князі, бояри та інша керуюча верства акапочинячи від Кагана Ірослава Мудрого отримала до себе виачний наплив чужого елементу. Тому ця верства не була нашему народові сверідна і не суміла в ній вийти в одно національне тіло.

Сталось точнісено так, як і в наші часи! - Керуюча верства /хлік і партії/ яка спреяглася під час революції на своїх партійців, а не народні інтереси, мусила вийти на еміграцію, а народ вістався без президента.

Отже в татарським кавалем, на Україні і на Чорноморському просторі виягалі де не за часів старої української каганської держави осів у великій кількості народ Черкаський, розпочинається нова деба життя, що в початку 18-го століття починає прибирати наому КОЗАЦЬКОЇ ДОВИ.

Кожна Нація має ті самі натуральні вимоги до життя і почуття самесхорони та боротьби за се життя, як і окрема людина.

на . В межах великих державних північних і південно-західних земель,окрім людина,коли не хоче стратити своїх духовних і річевих відбитків,бореться і захищає віру,життя і традиції батьків і дідів.Но як окрім людина є частини Надії, то натуральне є її такі відповідальні менти,боротьба яких за плечі не одного, а цілого ряду сміливих і свідомих загальних мети людей, а потім пориває до остаточній і кінцевій боротьби усіх Надій.

Цими сміливими і свідомішими людьми на Україні, що стоять в обороні своєї державності,народу й традицій,-ВУЛЯ ЧЕРКАСИ АБО КОЗАКИ,

Так виродилася нова військово-державна сила в потузи не хмілю і бояр, а - Н А Р О Д У ! - Нарід, на честь чужої тему по духу,пакуючій верстки до не суміла Його раптити, і ним відійшла і стам Йому прогодом, почав творити в себе свою властиву освічену державну і військову силу,котра є і в національному, і в релігійному, і в соціальному виміні будь-якого цілісна в Народом, а не удавала би в себе якогось есібнега, від народа віддаленого класу. Тому, висовувачі в себе свій молоду силу, нарід не вібрається надавати їй якогось упревільованого положення, а розглядає її певідкриткою частиною Надії. Деканами єї му слугують те, що десь уже на початку 14-го століття виникли нарід український ЧЕРКАСАМИ АБО КОЗАКАМИ, а навча Русин все більше і більше, як переміток старовини, відходить у пабута.

ЧЕРКАС АБО КОЗАК, ПОДОВАЛАСЬ як НАВЧА НАРОДОВІ ЦІЙ ТОМУ, що В ЙОГО ПОНЯТЬЮ, ОВНАЧАЛА ВОНА:- ВІЛЬНОГО ГРОМАДЯНИНА, ВІЛЬНОГО НАРОДУ УКРАЇНСЬКОГО,кошний член якого є одноравово ЖИВОРОВ І ВОХН.

Ось як каме просе ім'я великих істориків М.Костомарів: "В дні на день, від свого початку,росло і множилося Козацтво, і склаватись/ еро усіх їх ходя на Україні отали Козаками, себ та вільними і рівними".....

Не можна натуруальню було не презуміти потих почасах значини цієї нової держави! Деби на Україні і позже мала х-те думав, що се наростили як рап та скла, які перейде на себе те, чого не вдалося заслухнути чині і бояр. Грунт сьому кінця новому, а в дійсності старому українському явищу дахи дуже сумні події в камії історії, а саме татарське спустошення.

Ведеть татарська Орда не дуже довго трималась одноцільною. На првійкі 13-го століття, охла II починає тяжіти вій і вона р-респалась. В черноморських степах повстало самостійна татарська орда, що мала своїм осідком Крим. Спустошенні цієї кримської орди на Україні були не сильніші ніж Задоті Орди. Наряди ду-ма так еспіває ці часи:-

Закурялася Україна, як піде просвати,
Відволагає орда кінських, маленьких дітів,
Ой маленьких витягтає, великих забирає.
Наваж руки постягає під чаша поганла.

Печувши себе беззбережним від сих ужіх татарських наск-ків, народ вирішив стати сам де сам зберегти і почав громадитись в сімбраскій військовій вагени та виходити в степ на пошу-кани і внищення татарських ватаг. Сі вагени, після кожного по-єду прети татар, поверталися назад до своїх осель, але втід часів починають будувати у степу свої фортеші-січі, осідають там і позвіхі пасовувати все дахі і дами в глибину степу, витиску-ючи відтам татар. Таке пасовування називе люду в степі, відносно: "україти" від татар имені їхніх Венкі. Од цього слова і позвете намісто слова Русь, складе: Україна або Україна, які ребіться в ім'ях імені Венкі і Дернави. Від цього часу і народ нам поч-нила звати себе украйдами, чорнисами і козаками. Іде не звід-ать їх ге думи і пісні а також і чужовінні історії.

ТАК САМА МОСКВА, ПІД ЧАС ОФІЦІЙНИХ ВНОВРІ В УКРАЇНСЬКОЙ КОВАЛЬСЬКОЙ ДЕРЖАВІ, НАГІВЛАС НАМ НАРОД, НАРОДОМ УКРАЇНСЬКИМ, Ч-РКАСЬКИМ або КОНАЦЬКИМ.

Отже як ми бачимо в виженаведенні короткого історичне-

го огляду не старої української кількох держав та часів татарських, слово Козак або Чоркас абсолютно не є чимось неминьним в нашій історії з істинною уже в давніх давніх, про що свідчить нам самі і чужорідні історики. Професор Грушевський в його Історії України на сторінці 176-ї каже про козаків такі:- "Се ж ті величні Акти, що в Болгарах та Аварах ходили в походи на чужії слов'янські і візантійські"..... На український народ, росовозбуджуються ся мальма десять менше 13-14-ми століттями і починають називати тут права гороманства не як київське окремого стану людей, а як бачили вище, усього Українського народу.

Наведемо тепер коротко же раз про пізньовій розквіт Козацтва від початку його первісних павзанків і до того часу, коли воно стає національно-державною силою і підвалинами незалежності української державності на місто ушанює старої.

* * *

"Через те відхилялиши неправду, каміте істину брату своєму, бо ми є брати єдиному,-

Пис.де Ефес.ап.Павла:4,25

Спочатку же вже наведено про те, що Козацтво не "сеславіє" а НАЦІЇ і во приурани його є війсьмічі АНТЕ, племена котрих, починаючи від 7-го століття розселились на терені України і Дону. Одно в них вдалась КОЗАКИ, про життя которых маємо відомості і написок грецького цісара Константина Порфирородного від 10-го століття. У тому ж 10-му століті, за часів Кагана Святослава Хороброго, увійшла все Козацтво в склад української держави як князівство Тмуторканськ. Від свого часу, пребувавши Чоркаси у великій кількості на службі українській і осідають відомий Дніпро.

найбільш відомим князем Козацьким був Мотилев, брат Кагана Ярослава Мудрого, що князював там в 1021 році. Втім ми уже

вгадували що сей князь умів черкасів-козаків у боротьбі від своїм братом Ярославом на Київський Стіл і,крім того,не вимирено в Ярославом,став князем Переяславським та революція велику кількість черкасів на лівобережну і заселює відділи Дніпра від Переяслава на південь.

У 1064-66 роках,Каган Ярослав Мудрий мав похід в степи і прийшов в Козахів та виміг нову віддану богаті черкасів,не пішли до його війська,акі теж осіли по Дніпру.

Татарський каган переривав на деякий час залізок Київа - Козахів але у 1224 році Князь Мстислав Удатний під час бою з татарами на Кальмії мав у своєму війську велику кількість черкас які теж повернули на Україну і там оселилися.

У 1248 році осі сі черкаси,що осіли на Україні та були козаками братами по крові,внаходилися на службі наших Каганів і звали себе КОЗАКАМИ а свої жили КОНАЦЬКИМИ.

Чим більше числом вій складу татари,тим більше прибувало на Україну черкасів,що були єдиновою вересі татарам их і братами українці.До такого великого переселення на Україну черкасів,опрімки і самі Ханы Болотеї Орди.

Так приміром,десь на прикінці 14-го століття Ханем Болотеї Орди був надісланий баскак Ахмет до гордонів курського князівства в кільканадцять десяtkами тисяч Черкасів,аби там Іх оселити і такі здорожати поступенем вересі татарам московського війська на південь.Але черкаси пішли проти татар разом ві своїми братами.Хан дів тоді наказ курському князеві Олегу розігнати сих черкасів.Вони потягли тоді на південь і осіли по Дніпру де вже мали Іх брати.

Так має же на протязі 400-500 років інез працю перехіду Черкасів в Тмуторокані на Україну,де вони вживались в Іх братами українцями і одноравово передавть Ім своє ім'я ЧЕРКАСІ або КОЗАКИ і в 14-му столітті кладуть основу до відродження нової Української Козацької Державності.

Тому нанва КОНАК або ЧЕРКАС,стам нанов не яким,а цієї української нації.Неважом по съому, іспирються си нанва в Південні і може до Волги і кладе печаток Донському Козацькому народові спільному в наїн /а не маскальям/ по духу і по крви Від съого часу нанва КОНАК та ЧЕРКАС стант єдинозначними.Вони так міцне узійшли в думу українського і донського козацьких народів,що стали Іх національною емблемою і куди вони не йшли,Іх перша оселя може валиди виявилась ЧЕРКАСИ.

Так десь у 14-му століті пахалась місто ЧЕРКАСИ на Дніпрі,що було первістком столицю українського козацького народу. - У 1570 році новотате місто ЧЕРКАСЬК на Дону,ако превітна столиця Всевеликого війська Донського,тоб та Донського Козацького Народу,що має одну і туж місію в українським козацьким народом: - Счасти козацьку НАЦІЮ ВІД ЗАГНЕВІЛ ТА СТВОРТИ ВІЛЬНИЙ СОЮЗ ВІЛЬНИХ КОЗАЦЬКИХ ДЕРЖАВ ІКО ЗАПОРУКУ ПОЛІТИЧНОЇ РІВНОВАГИ НА СХОДІ ЄВРОПІ І ІКО ЗАГОРОДУ ПРОТИ ВІДВІДЧОГО НАВАЛУ ПІВНОЧІ НА ПІВДЕНЬ.

У 1744 році новотала станція ЧЕРКІСЬКА на річці Самарі на землях оренбурзького козацького гароду і т.д.

Сез поступ цього народу спочатку на схід,потім ві сходу на захід на Україну,а потім з України знову на схід через Піддністров'я,Кубанщину,Новолижиччину і далі,вказую досить яскраве що КО ЗАКУ не "сословіє" а НАЦІЯ ,споріднена може собою по ДУХУ і КРОВІ. Тому не мусемо ни страхата один одного та,що міжна донські і де які інші козаки розвивають мову в російських кагалесом,а ни українські козаки говорять українською мовою,бо в цього будуть користатись лише наїн вороги аби ревібити наїу національку єдність. Адже Гельгінці бахакають мовою в французьким наголосом,а про те вони не Французи.Геландці,Данци,Норвежці і Шведи бахакають мовою германського наї,а про те вони не Німці.Північні Американці бахакають мовою англій-

елько, а про те землі не англійці а Американці.І так прими-
рів бен кінця.

ОТНЕ І ДОНСЬКІЙ ТА СУМІЖНІ В НІМ КОВАЛЬКІ НАРОДИ БОЧ
І ВАЛАКАЮТЬ МОВОЮ В МОСКОВСЬКИМ НАГОЛОСОМ & ПРО ТЕ НЕ МОО-
КАЛИ І НЕ РОСІЯНІ, А КОВАКИ, ТОВ ТО НАРІД ОСІВНОЇ КОВАЛЬКОЇ
НАЦІЇ МО ЖАЙМАС СПОКОЕНВІКУ ПРСТИР ТЕРЕНУ МІЖ ДНІСТРОМ А
ВОЛГОЮ.

Не мусить також отратити нас присутність серед Кови-
льників Народів чужого елементу по національноті і релігії
якій став добровільно в лави ковалькі і тим прийняв на себе
лицарську ім'я КОВАК як примірек: КАЛІНІКІ, КИРГИЗІ або КАВ-
КАЗЬКІ ГОРЦІ. Коли єї народи під московським владом мусіли
звати себе "рускими" і у них викорінювали раніше чи позно-
жі їх національність /утіч Калитків в Росії під час Катерини II-ї, або Черкасів при Олександри II-му/, то їх коваки,
надарчи сми Народам однакові в їхніх правах в складі Коваль-
кої Державності, відхидаючи гостре московські методи Імперії
депадонізації, тоб та насилательства на які будь Іх наці-
ональні, культурні і релігійні права, вичай та традиції. Не-
може спорідненість в народах Черкаських доведіться не одним
історичним прикладом а тому ю більше небезпеку нас не ті-
лько до хильності по віднесеню свого хороброго народа, але
і до захисту неправих московських владов Черкаських націона-
льних і територіальних історичних прав.

Найбільш яківський приклад єїї цієї спорідненості в Че-
ркасами,для нас сповідаю історика про скільки післятід украї-
нського ковальського і черкаського війська у 1556 році на Ер-
ти та у 1648 році на Нагому /Черкаси прийшли ногаметанську
зіру лише у 16-му століті,де того часу землі були грунтінні/.
Історик сповідає, як обидва війська були надзвичайно відчове-
ні,небачених одноге і пізок не могли прорути,чому ре-
ни так подібні один до других.Онуків в обличчі,черкаскі і че-

ривоволосі, відрої, з довгими чубами, та вусами зени нічим
між собою не різнилися.

Захищю їх поки що від намі спостереження про спорідненість
чиркесів в говаками для дослідача історика, а самі перейдемо
до освітлення тієї КОВАЛЬСЬКОЇ ДОВИ що спанувала національним
і державним піатам нашого народу в 18-го по 18-те століття, а
духовно-національним як по сучасні часи.

* * *

"Не гадайте, що я прийдеши
принести мир на землю, не прийдеши
я принести, хине
М Б Ч !"

Св. від Матвія: 10,34.

В польських історичних джерелах згадується ми про поль-
ська таких Ковальських Останців як: Вендел Глинський, Кильм
Кеслакін Острозький, Остап Данкевич і Предолав Ландекоренсь-
кий. Се були роктики тих українських князів і бояр, які не у-
гадали старої української хаганської держави, напівіддалі да-
тили величного князя Литовського і сиділи як урядники та до-
ржавці літovські на Україні. Ходили зени, як те звались тоді,
"КОВАКУВАТИ" більш в польській промислі як прикладом съєгодні
їдуть заможні люди на польовання до Африки. Індії то є, щоб
як колись на царських часів в Росії, ходили московські арі-
отократи та "кочкувати" і потім повертались тільки до Но-
тербургу. От не які козаками, а як Венделів Ковальського Наре-
ду зени не були а північні, дуже далекі північну народові в
знахи, обхідаючи його величні державні податками та та-
ким військовим службам при замках-фортеціях і в стечу. На-
приклад сам "кочкувач" підхід було лише одне:- СКОРИСТАТИ
КОВАЛЬСКІЙ НАРІД В ІНТЕРЕСАХ ЛІТОВСЬКОЇ А ПІВNІЧНОПОЛЬСЬКОЇ
І МОСКОВСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ, а також в інтересах своїх княз-
івників.

Надіональний же Ковальський Рух, був рухом виключно на-

реднім і прямував до відновлення українського державного життя та до віхисту українського козацького народу від винесутих сусідів, які хотіли спанувати його немилами. Правда, були мене українськими князями й боярами єдиниці що живе пішли в народом, АЛЕ СЕ ВУЛИ ОДИНИЦІ. Ціла ж київсько-бєлгородська /міланецька/ верства не бажала стати в народом, не бажала відмовитись від свого особливого положення і тому тягло більше в Литву, Польщю чи Москву, бо там вона мала вахист і певне завдеволення своїх осівних міланецьких класових ПРАВ. Одним словом "хлібороби-державники"! - Натуральне се отримувало ревніві державні козацького руху, бо не вистарчало на перші часи освічененого працевду. Але винчи що "КОВАК ВІД ВОГА ПОСТАВЛЕН НАД УСРРИ ВУДЕ" а також і те що "НЕ ЛІЧЕ СВЯТИ ГОРНІК ЛІПЛІТЬ", си обмаль, на перші часи, працевду не влякала народу. Поступувчись усе далі в степи, став Козацький Нарід там все твердішо негров. Наренті спанував він так іваним Дніпровим Напром і твердить там ВЕЛИКУ НАЦІОНАЛЬНУ ВІЙСЬКОВУ СИЛУ центром якої стала ЗАПОРІЖСЬКА СІЧА на дніпровому естремі ХОРТИЦІ.

Сей рух в степи, був подібний рухові кінемецьких лицарів на прибалтицькі землі. Тут, серед безкрайнього степу, могла розвиватись НАРОДНА ВІЙСЬКОВА КОВАЦЬКА СИЛА які НАЦІОНАЛЬНО-ДЕРЖАВНИЙ ФАКТОР бо там не могли її пронести чи согнути ні Литви, ні Польща, ні Крим. У 1660 році, намадок українських князів

ДМИТРО ВІЖНЕВЕЦЬКИЙ,

буде на ХОРТИЦІ замок і місця Фертцею, що може би стати центром до спорту на них УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО КОВАЦЬКОГО РУХУ і намагається отвергти там таку національно-державну військову силу, якою б рахувались сусідні держави.

Почали копачувати десь у 1640 роках як і виненгадані укріпленські міланчиці, він не валив Козацької України, аби захиститись своїми приватними справами або стати літovськими урядов-

цем. Навпаки, він глибоко забагнув усю заможність козацького руку в тогоджих українських обставинах і врому міз, не лише в кончині наховалася давня українська державна традиція. Тему вирішив Дмитро Виннивецький вивчати свою долю в українських козацьких народом і ІУВ ВІН ВЛАСТКВО НАШИМ ПЕРДИМ ГЕТЬМАНОМ ТА ОСНОВОПОЛОЖНИКОМ УКРАЇНСЬКОЇ КОЗАЦЬКОЇ ДЕРЖАВИ.

На початку мав Гетьман своїм планом спанувати Чернігівським степом, відійти від там татар. Гадка про се, аби настути татарам дерегу в Литву і Польшу, виникла уже раніше у ст-арест і намісників літевських, прето в сього нічого не вийшло бе. Козацький Нарід не бажав дати вжити себе для чужих інтересів. Отже чого не вдалося пробити Літевський уряд та "ко-закувча" шляхта, - доверлив справжній український козак Дмитро Виннивецький. Уже в 1562 році фортепії і намок на Хортиці були готові і Гетьман обсадив Балаклавські міцні козацьких нахогов, надавши ІІ фахту військову чуженему команду та ді-спіллю.

Упралившись так на початок, вислав Гетьман Виннивецький і пісосьтво до польського короля Інгремента-Августа, четверго син-євінав про нові події на теренах УКРАЇНСЬКОГО БАНДОРІМСЬКОГО ВІЙСЬКА /так виходило в ті часи Україна і ся назва спочатка не лише військо, як таке, а цілий український народ як примірєм: Донське Військо, Яїцьке Військо і т.н./. Раніше в сині, пропонував Гетьман Королеві спільну беретьбу проти татар та претав Короля дипломети йому муніціям і мбрязю. Одночасово вислав Гетьман пісосьтво і до Турецького Султана, якого запевнив в добрих намірах України до Туреччини і завітъ бажав віднайти там претекцію, аби Султан лише не тримав в Кримських Тата-рах і не вмінувався в беретьбу в ними України.

Сі діпломатичні виходи Гетьмана у Варшаві та Стамбулі ма-дко не дахи бажаних наслідків, бо на недовгий час, баччило піс-осьтво Гетьмана у Великого Князя Московського Івана Суверего.

Тут пропоновуєть народу ЧЕРКАСЬКОГО /як піже тегочасний московський історик/ ту думку, що булеби добре Москві замкнулися в Литвію і потім спільно з Українською винести кримську Орду, ака однаково дінкулала і Москві, і Литві, і Україні. Хоч Москвя і не пішла на ягоду в Литву, але до думки Гетьмана, про боротьбу з Кримом, пристала нам військовий сенат.

У 1556 році руїни московське військо у похід і піднялося в козацьких на південні від міста Черкас над Дніпром. Гетьману команду над сміливими військом мав Гетьман і варвіс же руїни походом далі на кримські міста Аскан-Кермен і Очаків. Оттінажася битва. Гетьман погремів у пень турецько-татарське військо, але маючи при собі замахе привасів і давгу елерандійну хіпів, незваживши вариватись далеко в степи і відійшов напівіні світів степових фортеців. Спершиє на Хертицький замок, чечав Гетьман жорога у себе. І дійсно, у сьому ж році після, руїни Хан усією силою на Україну і обложив Хертицю. Але сей похід випав для Хана не дуже масливе. Маючи великі страти у своєму військові від війни і козацьких наспеків, біз примусом він уже через три тижні виїх облогу Хертиці і відійшов назад у Крим. Гетьман переслідував татар і націє Ім великі страти.

Керистаючись сим світів успіхом, вислав Гетьман у друге знову посольство до польського короля Миг..монта-Августа, пропонувачи йому знову спільну боротьбу проти Криму. Але і сі віходи не дали ніяких позитивних наслідків. Король польського лакало українська плахта вростом військовів сили України, тягнув переговори а тим часом Кримський Хан на другий рік/1557/ у літі, руїни знову цілесою силою на Україну, маючи в собі також турецьке і волоське військо і в друге обложив Хертицю. На сей раз нам непомістило і Гетьман мусів відійти в голевини військом на північ і стаборицю коло Черкас. Перуїнували трхи Хертиці і де які козацькі степові фортеці, Хан відійшов назад у Крим. Але на сей час наспіль до Гетьмана московське посоль-

стве в повідомленні, що вел. Князь Іван є чину гетьманій відновивши війну з Кримом і послив під команду Гетьмана своє військо. У 1668 році вирушив Гетьман об'єднаним військом від Черкас до Хортиці а півді там після дахи походом на Крим. Хан не зважився стати претензії і уступив на Перекоп. Після переговорів, була складена умова України з Кримом, по котрій Хан небезпікувався не робити нападів на Україну і Москвою, а степом користуватися лише для випасу татарських табунів таї та хижак на півдні.

Отже вдавалось пляни Гетьмана бути виявлені і Черкесерські степи стали чину вільними від татарських орд. Але Кримський Хан почав перемовлятися з Москвою і кінчилося тим, що військовий союз України з Москвою був вірваний. Не покладаючи більше надії на Москву, Гетьман укладав союз з Донським Козацьким Державою і вирушив з козацьким військом до Черкаську на Дену, а півді там, разом з донським козацьким військом, пішов на Тамань, маючи пляни:- напасти на Крим і моря. Се був дуже відважний і славний погід, але політичних наслідків усіхіх не мав. В усьому сталось лише одне важливе:- ВІД СБОГО ЧАСУ МЕНЕ УКРАЇНСЬКОЮ І ДОНСЬКОЮ КОЗАЦЬКИМИ ДЕРЖАВАМИ ПОЧИНАЮТЬСЯ ТІСНІ БРАТНІ ВЛАСМОВІДНОСИНИ І ОВІДВА НАРОДИ НЕ РЯВ СТАДЬ ДОПОМОГОЮ ОДЕНУ ОДНОМУ НА ПОЛІ ВІТВІ!

Переконались паренті, що кі Литва, кі Польща, кі Москва не будуть соромниками Україні і Доневі бе вбачали в них небезпеку своїх інтересам на сході а тему боялися. Тут вросту, вирішив Гетьман власними силами дочекати своєї мети. Де сього майдане стала рагедія. Десь у 1660 році, повернувся до Гетьмана Волинський Геопедар, прокарвчи допомоги прети Туреччині. Гетьман, обміркувавши великі можливості для України від сього союзу з Волинню, вгедився на преханя Волинського Геопедара і не складено умови, рушив військом у Волехів. Сии походи, мав Гетьман на меті докінчити пляни великого Кагана Світл-

слава Хереброго і, спанувавши принаїмі частиню Балкан, примусить Туреччину до рентирву в Крим і також загоредити їй нахи на захід Європи. Удался Гетьманеві сам його плям, балканські народи не мали би тоге довгого турецького панування в Відені би не бачив під свійми стінами турецьких полчищ. Але єї заміри Гетьмана мали тут недачу, як і заміри Кагана Святослава Хереброго. Після кількох бліскучих битв, що розвесили майже по всому світові олаву про Козацтво і Гетьмана Вінницького, Волоти врадили і Гетьман пепав у полег де і кінчив своє життя МУЧЕНИЧЕСЬКОЮ СМЕРТЮ.

ТАК ЗАГУНУВ ПЕРМІЙ ГЕТЬМАН УКРАЇНИ КНІЖЬ ДИМІТРО ВІННЕВІЦЬКИЙ!-

Ві смерті Гетьмана, отратив не тільки український, але і донський козацький народ, величного політика, полководця, організатора і борця за СОВІЮ КОЗАЦЬКИХ ДЕРЖАВ.

Але праця Гетьмана Вінницького не відряджено української козацької державності не загинула нариє!

ВІН БУВ ІІ ДУХОВНИМ ВАТЬКОМ І СВІЙ ЗАПОВІТ ВОРОТЬНИ ВАНЕЙ, НАПИСАВ ВЛАСНОЮ КРОВІЮ, ТА ПЕРЕДАВ ІДАЦДКАМ АБІ СТАЛИ АПОСТОЛАМИ І ВОЙНАМИ КОЗАЦЬКОЇ САМОСТІЙНОСТИ І ДЕРЖАВНОСТИ!-

Наслідком праці Гетьмана було те, що друга половина 16-го століття, став дійсне Гетьмансько-Козацькою Добою кетра неприміха на себе предемпія старої української державної традиції Каганської доби. Сила українського козацького народу престає, організується і набирає широкої надіональної евиденості, не радше ІІ надзвичайністю винадії та підніде високо в силах свого і чужих народів. Від часів Гетьмана Вінницького, Козацтво, від первісткої справи "степового дебіцтва" та "хунгари татарських нагенів", починає братись до широких і сміливих державно-політичних плямів і нерам підносить претензії для Гетьманів України на Молдавську і Волоську Корени, як іррімі-

ром:- РОГДАН РУМІНСЬКИЙ,ІВАН ПІДКОВА,СЕМЕРЕН НАЛУВАЙКО і др.

Нікто не в стані змалювати тих тяжких і страшних часів, в обстановках яких удіймався на ноги Український Козацький Нарід до свого державного життя. Тему немає нічого дивного як надзвичайне времіння робить та мала купка Іоге військової сили, що маже в голими руками не марчи а ні десять ібрей, а ні місників Фортепії, а ні десять грекеских часосів є гудалась і павитим на такого приміром небагаточного сусіда як Туреччина, що тримала в постраду в ті часи не тільки Україну, але і західній Европейські Держави, кетрі вважались могутніми. Не дарма також німецький історик Бінгель: " при епіфаємлень в історичними дверелами та депомоговими дослідами /про козаків/ читає скрите буде дивуватись Іх слух, які скажуться на обмеженість ". Або як та же другий німецький історик, що склав свою присвіту під літерами: Н.К.Ле Г.де В. - " Козаки є зумі від малютинських лицарів, ба вони не є тигарем для властного наріду і не мають незільників, вони покладаються лише на свою хребрість та ібреїв. Іхні Фортепії це лише півчайні панци, а всіх Турків нічого не можуть в нихи вредити. Мальтийські лицарі життю на рахунок других підбитих ними наріду і мі своїх страшних фортець лише дивуються на великі і бенострані діла козаків . Козакам варто лише б було пребитись ченцями, як мальтийці, і тоді сам не седі вилівся б ігумен, як у мальтийців Ферре, і списав бг Іхні чудові геройчні діла"....

Сей віяз лицарської української вдачі, яку передали Іоге прямими АНТИ, вийшов до життя і дав нашему наріду віру в Іоге військову силу, яка буда не рекрутами і кабінами, а лицарями Іоге властного витвору перевіреною піддаваними в них і якщо не має маже цілій світ. Козаки стають нарідними героями, подібно кавказским багатирям старій української кагансько-дружинової доби. Іх постаті виростають в незвадські образи

характериства і сміливості. Їх величать в думах, піснях, переказах та різних легендарних народних епевідах, що є єдина стокіття гризнати по широких степах України і Дніпу та далі, де лише осіла велика і горобра Ковальська Нація:

Ути батьку! ще не хоти
На звесь світ почучи,
Не діллюсь в Україні,
Ba не ноги баха,
Ba не Слава Ковальська
На всім Світі стала!....

Перейшовши кіров в неподорожність своєї військової сили, можна сказати що на початку 16-го століття, найменше усіх Україна стала КОВАЛЬКОВОЮ і від цього часу уважає себе УКРАЇНСЬКИМ КОВАЛЬСКИМ НАРОДОМ, а свою державу УКРАЇНСЬКОЮ КОВАЛЬСКОЮ ДЕРЖАВОЮ.

Сей буйний розкіш української ковальської державності та пріоритет військової сили, що міг натурально передати неподільне для сусідів України: Литви, Польщі та Москви та для загалу української нації, яка, не унадені старої Київської Держави, винайшла у сих сусідів притулок і вникла своїх вілоянинів прав та про них так злучно сказав Великий крізько майбутньої Ковальської України: -

Буди звіки і військові! свари:
Галагані, і Кноїхі, і Кечубель-Негат,
Буде добре того чи мале!
Минуле все, та не пропаде.
Сеталкою може: гривнуть,
Неруть і талим старого діда.
А єд коріння тихо, хобе
Залежі нарости ростуть.
І вкорестуть, і без сокира,
Ам зарве та загуде,
Козак беззвергній упаде,
Розтаранить трон, перве королівство.
Роздавити вашого куніка,
Лідський може!

Ніжки,
Дядьки отечества чужого!
Не стане ідола сильного,
І вони не стануть!

Буди
Та кривизна, а більш нічого
Не вкроєте над замки трубою!
І стане кунек на куні
Смердячий гнів, - і все те, все
Не трохи вітер роткою.

А ми помолимося Богу,
І небагатії є певдогі.

Тому коли на Педіжам і Волиню було теж прилучено і Київщину до Польщі,кинувся польський уряд де вгамування Українського Народного Козацького Руху і почав робити ускрібі аби дати съemu рухові таку організацію,яка б відповідала інтересам польської державності на сході Європи. Натурально сії заходи Польши/а підтримав Москви/ були хідами і більш Ім самим лише на шкоду бе зведались вони до того,аби "прибрести Козацький Нарід до рук" якісно зведені сієї Нарії до підпорядкування "стаку"- "сесховів" під проводом польських /чи московських/ урядовців/ або наших ренегатів,аби не дати їй стати до відбудови САМОСТІЙНОЇ КОЗАЦЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ.

От же репресії польський уряд заводили "козацькі рескрити",настаповляти над козацькими військовими частинами свого старших та команду,рекруюти непокірних і утижувати український козацький народ. Але на слаба була Польща,аби "приобрести до рук" такий лицарський народ,котрий не спинявся усічними греками такій сильній державі,як Туреччина.Настаповляти і польським урядом Старі та Команди,кусілі ехоронити себе польськими замегами і далі Кахівського,а ще найбільше Черкаського замків і несу не витягнути. Пехоти і сіх старших на дипломатію польського війська до вгамування Козацької України,мабуть завиди кінчались тим,що вертались вони назад ходів в дунієв,хидаючи обсеки,гармати і інші військові припаси та склади Козакам. Спроба польського кереля Степана Ватерія завершила жеву організацію на Україні,тож не дала позитивних для Польщі наслідків.Навпаки,український козацький народ,поскладавшись на ті Королевські Грамоти,зберіг їх на свою керівництво,стяжчи тверде на своїх національній осібності та правах і вельностях Козацької України.

Чим далі інші такі польські урядові утижки на Козацькій

Україні,тим більше яміцювалася в народі поняття що Козацька Надія є осібна,вільна і нікому не підлягдача ехім властивого Гетьмана та Генералью Старинки,тоб та Уряду. Оскільки самостійних державників прав і величестей,береніть український козацький ход усіма силами і васабами,а попало його військова сила зростала все більше і більше,починає і Польща сібі силы потребувати,але одноважено і боятись. Петреба сібі козацької військової сили була не менше чим піднесення ТТ.Тому чим дарі,то все більше струмить Польща до того,аби скористати її військову козацьку силу для своїх державних інтересів,але для цього треба було перш убити серед Українського Козацького Нараду його національне почуття,віру і прагнення до самостійності і державності, а що найголовніше відірвати її військову силу від народу і створити в ній осібний укревільованій стан або як калюту "осесловів",які би скоренили межі польської держави да служували її усім державним інтересам Польщі.

Аби заслухути сібі своєї мети,потребує польський уряд підтримати серед військового козацтва його спортивний дух "стем'язного добицтва",виховувчи на підкорювачів і стаканів панадків української панівізько-багрської верстки,кіні із за їхніх панізових інтересів були шире віддані лягтєвсько-польській державності.Коли є що не помогло і Гетьман Дмитро Винниченко напрощав перед Українськими Козацькими Нарадами пісні панік,піддається польський уряд підійти до пірамідки козацького руху на піньки панік.Тому починає він сплюнувати для козаків,ле коробувати у війську,рессотри та отримі праца і прізвіші "козацького осесловів",учиняючи їх паніків "хідарики" і "молейники" та підестукові тріна по плечеві сінх "молейників",бажаючи вказати їм на те,що вони мовчать є вище ніж "несподіване бидло".Але єдна політика польського ураду також не помогла,бо військо козацьке від народу не відійшло,лік також не відійшло від панік ажий панреєлької феноменів духовній батько Гетьман Дмитро Винницький

віцький. Важучи таке лише, та те що паредия військова козацька сила росте во дни на день і почина уже недзвіднанче загрожувати Польщі та II інтересам на сході Європи, вирішив польський уряд зняти естатий власів а саме:- рескалоти військове козацтво на дві партії і паслони мене ним вереничу,чиинити його петім оружем рукою. Ох естатий спреба,за допомогою української військти,удалася Польщі і дійсно серед козаків нестав роскош,котрій мав своїх наслідком погром української військової сили у 1696 році польським гетьманом Молчановим на річці Соколиній біля Лубен.

Ся битва 1696 року,яка є відома в історії під назвою "Лубенського погрому",занесла українському козацькому народу тяжкий удар і отримала постуки його беретьби за самостійність і державність як до 1616 року. Спідівання Польщі на те, що партійне роздвоєння буде тривати і далі,не оправдалось.Не Лубенським Погромі,превинило козацтво,не стачас для цього і України се роздвоєння і тому усе у 1699 році,під проводом скутного Гетьмана САМІІЛА КІНКИ,всю єднається внову та робить ряд видатних перських походів на Крим і в Туреччину та супутником на Молдаву.

Потеха Гетьмана Саміїла Кінки,настільких смішних військову силу Українського козацького народу,що вона не грізниця стала лицем до лиця в Польщі і,наколи би не мудра політика Сагайдачного,гетева була нагадати їй про Лубенський Погром. Ся був 1616 рік,коли Гетьманом України став скандинавський Козацький Отаман

ПЕТРО КОНОНЕВИЧ САГАЙДАЧНИЙ.

Шахітика цього Гетьмана була: не доведти до війни з Польщею,а унити всі власеби до того аби як нафінанс організувати внутрішнє життя України та смішити II військову силу.За політику Гетьмана нагадувала політику Іоанна Кудрага,але одно-

часов зона мала і тих самі хлби та небезпеку для розвитку української козацької державності бе давала широкий доступ на Україну чиновідному по першадам і духу елементу, який від своєго часу намагається знищити козацький народ та його військову силу для своїх класових інтересів, котрі починають загрожувати Польща.

Се були часи такі євангельї Церковної Унії за депонегором котреї надукає польський Уряд покінчити з небезпекою східничої української державності. Хоч ця небезпека виходила за межі козацтва панівід панів та від українського козацького народу, якого ся паніта все дзвро відчуває та і зік про неї не хотів паніти, прите релігійна нетирпність вийшла у Польщі так далеко, що ваченням себе дуже занепає класові інтереси української православної паніти. От ще так скавати паніта католицької віри мала вільми права в межах польської державності, пані паніта православна.

Вдалося настути той час, коли українська паніта мусіла снамъятатись і, обаркунки хлби своїх працідів, стати піра в українським козацьким народом до відбудови властивої української козацької держави. АЛЕ ОБОГО НЕ СТАЛОСЯ! - Українська паніта, панічи Польшу козаками, вирішила лише вірівати свої праца в польської католицької паніті і для своєго надукала паніти українську військову силу, роздрігнутиши серед неї не вогень національного почуття, а релігійної виснажливості і ти цькували Україну на Польшу і назнані.

Центрів своїх праці української паніти став Київ бе там, під віхютом українського козацького війська, могла зона легче і безпечноше доходити своїх прав. Початковий панівкою свого центру складався в значчкої духовної і світської української паніти як працірен: Шептицького, Верещагіна, Кенкотинського, Галушки Гулевичівки і др. потугами котрих і було закладено ку-

августинське братство та школа для відмакетичних дітей. Де братства висновок також Гетьман ві Стариков та козацьким військом.

Так стався дуже небезпечночий акт, що викликав українське військо в вищими верствами української суспільності та інші на де виборення Української Козацької Державності, а лише до вирізання своїх прав в інших польської державності за допомоги українського війська.

ПІВНИЧНЕ ПРИВЕЛО СЕ ДО ТИХ ГОСТРИХ УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКИХ НЕПОРЯДКІВ, КОТРІ НАКАЛЬ ТИКАТЬ НАД ОВОМА СУСІДНІМИ НАРОДАМИ І ДОСІ ТА ДАТЬ МОЖЛИВІСТЬ МОСКВІ ВОРИСТАТИСЬ НАНИМ ВОРОГУВАННЯМ І ПОВИВАТИ НАС ПО ЧЕРГІ, ЧРЕЗ НАС ЖЕ САМІН !-

До свого часу, стедма військова козацька сила у тієї-жеку виклику ві своїх народом, польським військом, котрий у хід своїх склі виказ відрата для відбудови вісткової Державності а тему надавничакою ГГ познанав та відінізвав. Війська діялилась на козацький/ український національний військовий рух, а того часу як він набрав широкого національно-селянського характеру, вороже як на елемент, котрий ставав загрозою польській державності на Україні а так і кількох інтересам української військти. Але тепер, відбувши у Києві, українська війська раніше відмінно за потреби використати, що український козацький рух є елемент не руйнувчий і неминака зумовлена або піна суспільна, а кімадин старих традицій старої української каганської держави.

Ревновідамчи стак гарно про військо українського козацького народу, українська війська не виникала за потреби дати народові і съеку військові такий превід, який би новів його на бератьбу за самостійніст і державність, аби спиркотати те чи іншім чіккардис становили, але би Україні єю самостійність гарантувало. Напланки, українська війська ребила все до того, аби хине, хляканчи Польшу кочіюти військом, в тімечному не допустити до самостійності України а лише вирізнати свої ві-

ксові права в католицької вілахті в Польщі і на Україні.Історія дас нам не мало прикладів про те,ак сказавась пана вілкта до Козацької України.Коли українське і донське козацьке військо,мало вірівнити даже Москви,українська вілахта,це насідає у польському сеймі та племіна уже тоді звільнило свої вілки про майбутнє спорту на православну Москву,висловив панісарів сейму до Королевича Володислава та Гетьмана Сагайдачного в ракавах аби відна в Москві була пропинена,хоч Королевич і Гетьман столиці не предвидівши війни в Москві.Але жічого було робити.Українська вілахта,согласно за дозволом козацького війська своїх прав і бажань мати на майбутнє для себе спорту і Москву,зміни звичаї перед Сеймом аби війна була пропинена,позаяк звідси була небезпека для існування московської державності,за чиїм повстання би немилуча небезпека і польським інтересам на Україні та прист Української Козацької Державності.

Хоч і відмінний український козацький народ свій претензії прети такої позадінки української вілахти,образами Гетьманом Вередавку,але єс жічого не помогло,сина української вілахти по епізодів изберела.Вередавка був скараний,а українська військова сила була знищена в кількості понад 40-ти тисяч на східні /не Україні/ а Польщі під Летичів.Хоч і витважили війська під небеса паслути Гетьмана і козацького війська на відступувалих Польщі від вагабоні,але в цього витваження мала згаду якщо українська вілахта а не український козацький народ.Не звінчало її і самого Гетьмана Сагайдачного.Смутливо бого,но прілих і ради про вірівнання харостанчих небесличних повернувшись мене Українів а Польщі та ^{знищивши} ставу на самій Україні,де справдилось.Також рана,відрубута Гетьманом під Летичівом,ребока теж звіс діло і він,екладаний гірко Козацьким Карацем,віддав Богові душу 10-го квітня 1622 року.

Пока жив Гетьман Сагайдачний,українська вілахта засміну-

оїх рахуватись в напрямку його політики в бік єдності українського козацького народу та його війська. Не смерій № Гетьмана, українська підлата, добившись за допомогою козацтва рівноправності в католицькій підлата не бачила більше потреби триматись Козацької України. Навіть більше того, після земельного компромісу в польській державістські і підкорюючи ІІІ проти України які загрози для Болгарії. Головними проводниками цього угодаового напряму були: Мелетій Смотрицький, Петро Могила, Гетьман Чорний, Дорогинський, Кропивницький, Адам Красіль, Гетьман Тенчинський і Онуфрійчук.

Важучи на дієзні превідники козацького війська не лишили думки про створення самостійної української козацької держави, намагаючись їх підлата, ради складені своїх післявоєнних інтересів, знести росію перед українським військом та скорувати його політику на підлу знищенню польсько-польських консервувань, аби в тому мати користь власті!

ТАК ЗАДИКІ КАМІЙ ПІДЛІТІ, ПОВТОРЯЮЩІ НІМЕЦЬКУ УКРАЇНСЬКУ ВІЙСКОМ НА ВОЛОСТІ АБО Т.В.РЕЙСТРОВИМ, ТА У СТЕПУ АБО ЗАПОРІЗЬКОМ! - ТАК ПОВТОРЯЮЩІ ПОЛІТИКА ХІДАНИ НІМЕЦЬКОЮ ВОЛІЦІЮ І МОСКОВІЮ! - ТАК ПОВТОРЯЮЩІ ВІДОКРЕМЛЕННЯ КОЗАЦТВА ВІД НАРОДУ І НЕРІВНОД ЙОГО В "ВІЙСЬКОВЕ СОСЛОВІВІ"! - ТАК ПОВТОРЯЮЩІ ВІДОКРЕМЛЕННЯ КОЗАЦТВА В ІНТЕРІСАХ ЧУЖИХ, ПРОТИ ВЛАСНОЇ КОЗАЦЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ! -

Сі хребти, криміллені підлата за тілі українського козацького народу пасотільки вийшли в його думку, що єслі протягом 300 років ми не відійшли від них видунахи і протягом сих 300 років даремно витрачали камій підлітків силу у беретах, замушеніх то: КАМІ ВОРОГИ НЕ ПОЛЬША І НАВІТЬ НЕ МОСКВА, А СІДДІТЬ ВОННІ В НАС САМІХ І ГІЛІ ІМ: ПЕРОВУМІШІ ТОГО що ми КАМІ, А НЕ "СОСЛОВІЕ"! ПЕРОВУМІШІ ТОГО, що ми НЕ СТІНОВІ ДОВІЧНИКИ, ПОЛЬСЬКОГО ЧИ МОСКОВСЬКОГО ПОХОДНИЧИХ, А КАНАДКИ ВІЛІЧНОГО І ХОРОВРОГО НАРОДУ АНТІВ!

І ПОКИ МИ СЬОГО ВОРОГА НЕ ПЕРЕВОРЕМО В НАС САМИХ, ПОКИ
МІ ІІЕ ОДВЕРНЕМОСЬ ВІД УСЬОГО ТОГО, що НАС ВЕЛО МИЛІННИМ ІЛЛІ-
АМИ, ПОКИ МИ НЕ СКАЖЕМО В СЕРЦІ ТВЕРДО І НЕПОРУЧНО: ВОГІ І
ЄДИНА КОВАЦЬКА НАДІЯ, ДО ТОГО ЧАСУ НЕ ВУЙДЕМО МИ В ТІСІ ПР-
ІРВИ КУДИ НАВЕЛА НАС НАША ІЛЛІТА, - ДО ТОГО ЧАСУ НЕМАЗ САМО-
СТІЙНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КОВАЦЬКОЇ ДЕРЖАВИ ТА ІННИХ САМОСТІЙ-
НИХ КОВАЦЬКИХ ДЕРЖАВ І УСІХ КРОВ ПРОЛІТА КОВАЦТВОМ ЗА ВИВОР-
ЕННЯ САМОСТІЙНОСТИ І ДЕРЖАВНОСТИ В ЧАСИ: - ВИЧНЕВЕЦЬКОГО, САГ-
АЙДАЧНОГО, ШАВЛОКА, ГУНІ, ОСТРННІЦІ, ХМЕЛЬНИЦЬКОГО, ДОРОЖЕНКА, МА-
ВЕПІ, КУЛАВИНА І ІННИХ, - НІДК НА МАРНО! -

В такім стані синильлася ідея української ковацької де-
ржавності, коли на розделіх стенах України спалахнуло позумі
народнього гнізу проводкрем і виразником кетраге став в Лас-
ки Ремез і волі усього українського ковацького народу,

ГЕТЬМАН ВОГДАЕ ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ!

Сей великий здвиг всеї Українського Ковицького Народу у
1648 рці, який виріс по над галузю його Преводірів і самого
Гетьмана та поставив перед усіма недзвіднечне ідею переваги У-
країни на сході Європи, набрав свєт закінчення спершу в Зборів-
ській угоді 20 серпня 1649 року, а потім в Переяславській уг-
оді в Москві в 8 січня 1654 року, тоб та в претектораті Москви
вамість Нелькі, або камучні преме: В ПЕРЕВАЗІ МОСКОВІОЛІСТВУД-
ЧОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ІЛЛІТКІ, НАД ПОЛЬОНІОЛІСТВОВОЮ! -

Так чим могло бути інакше? - Натуральне же мі, бе програ-
ком Преводірів, які стали не сік Гетьмана і складалися в піко-
го іншого як в української ілліти, не було відряджені Самос-
тійності і Державності України! - Нашаги, їх бажані на печат-
ку не якби не вже мемі рівненірівності української ілліти в по-
льській і либо коли вони побачили що мавіть "Згода!", крикнула
під Зборовим, не помогла єм, крикнули всім "велім под цара зо-
стечного православного" в Переяславі, того царя, кетраге всіх

перенесли українському і донському козацькому військові від-
лети в перех рівні в Москву у 1618 році за часів облоги Мс-
кови Українськими і Донськими Козаками.

Отже тут немає чого дивитися та зикручуватись, як то
реблать до які намі історики, бо все є ясним як на дежаві: Ук-
раїнська магіта не спромоглася пістувати інтереси Української
Козацької Державності, за аку березові народ, вине своїх класо-
вих інтересів. Навіть, звісна ребіла все до того, щоб ся Козаць-
ка Державікіс не повстала військова козацька сила не пішла да-
хі "військового есевію" на слівобі з початку польської, а не-
тім московської державності. ОТНЕ СРАДИВИМ УКРАЇНУ, СРАДИВА
УКРАЇНСЬКА МАГІТА ПІВНІЦІ Й ПОЛЬЗУ, ЗАЛИШИВАЮ ПО СОВІ РОЗД-
МУХАНУ В ІІ ІНТЕРЕСАХ ЗНИНАВІСТЬ МЕНЕ СВОЮМ ОСУДНИМ НАРО-
ДАМІ. СЮ СПАДЦІНУ НАМОІ МАГІТИ ПОСЛДАВМО НА ЛІЧО МІ І ДОСІ!

НЕ РОВУМІДЧ СЬОГО І НЕ МАДЧ СВОГО ВЛАСТНОГО ПРОВОДУ
В ДІЙСНИХ КОЗАКІВ. КОЗАЦЬКИЙ НАРІД ДАВАВ СВЕВ ЕМІВАТИ ІМ ПР-
ОТЕБІ СТОЛІТЬ СІЙ МАГІТІ, ВІСНОВКОМ ЧОГО В НАМІ СЬОГОДНІШ-
ІХ ЧАСІ СТАЛОСЯ ТЕ що КОЗАЦТВО ЗГУВДЛО САМОНІВНАННЯ ТОГО, що
ВОНО НЕ "есевіс", - А НАДІЯ, ТА ДОЗВОЛЕВІ І ДАЛІ ЕМІВАТИ СВ-
ВЕ НАКОРИСТЬ ЧУИНХ ІНТЕРЕСІВ, ДЛЯ ТОГО ЖОВІ ПОТІМ В НАГОРОДУ
ОТРЕМАТИ ВНАМЕНА І ГРАМОТКІ ТА НАРЕНТІ ВИСЛУХАТИ ОСТАННІЕ ВО-
ДЯКУ ТАКОГО ВМІСТУ, як уже не раз чувало: - "КОЗАЦТВО, ПРЕ-
СТАЛОВ ВУТИ "есевісем", НАКОЛІВІ ВОНО ВІДМОВІЛОСЯ ВІД СВО-
ІХ ПРАВ І ПРИВІЛІЙ, ТА ВІЛОСЯ В "ОВІЩЕРУССКИМ" ЛІНІІ СКЛЯНІС-
КИМ І ІНОГОРОДНІМ НАСЕЛЕННЯМ" /Ген.Денікін про Козаків/.

Так закінчилася велика деба, великеї наредньї потури за
часів Гетьмана Богдана Хмельницького, що принесла Козацтву ван-
ність польського претекторату, претекторат московський і як кон-
тураційний виход зміни сих претекторатів, але береться за Са-
мостійність і Державність без усіх претекцій. - РУІНУ!

Це був один з найбільших трагічних моментів в історії укра-

Гетьманського козацького народу. В найбільш рімучу хвилі, коли виникала не тільки наказ державності а загалом ДЕРЖАВНОСТЬ КОЗАЦЬКОЇ НАЦІЇ на усюму просторі крізь Дністрем а Рейн, отратили їх 27 липня 1657 року нашого однолітнього, дзвінчітнього і величного превідника Гетьмана Богдана Хмельницького. По умові Гетьмана від Ізяслава і Семигородам у 1656 році, стали ми на місці той похіднин, що могла вирвати нас від хита-нія між Москвою і Польщею. Від місерних класових конфліктів у українській імперії, та неставити Україну під ВЕЛИКУ КОЗАЦЬКУ ДЕРЖАВУ міжнароднього значення на стоді Європи, - а також чеч і сюхом, спасти та привести до розуму і Польщу. Але не судиться нам єе часі!.....

БУЛАВА УКРАЇНИ, яка у міцних руках Гетьмана Богдана Великого торонила в середні і на зовні все те, що ставало на під-хові його великих планів! - БУЛАВА, перед силами якої, мала ван-притись і опамятатись Польща! - БУЛАВА, що в іграшки передли-вої фортуни стала могутнім символом козацької державності! - - БУЛАВА, за вівкомпромісним і могутнім рухом котрої в нап-уженню увагою слідкувала однаково західна і східна Європа! - - БУЛАВА, рівнучий вимах котрої міг помирити Україну з Вугом, Невом і Шкілом, та уgruntувати на віки вічні міта козацької нації від Дніпра по Волгу, стала знову цількою та іграшкою в руках української імперії, котра від смерті великого Гетьмана і по 1687 рік, тоб то на пртязі тридцяти років, дарувала Україні не вільні не менш як десять гетьманів різних напрямів і орієнтацій української імперії як приміром: - Ірик Хмельницький, Виговський, знову Ірик, Сенкі, Тетера, Бруховецький, Хаженкі, Самойлович, Тетера, Многогрішний. - ХТО БУЛІ ОЦІ ГЕТЬМАНИ?

Найхіншу відповідь у съезму, дає великий пророк Козацької України так:

Ради, підкінки, гриша Москви,
Барбашське смія замії пані
Іменівельможні Гетьмані!....

Так охарактеризував сих "гетьманів" Т.Г.Неченко, а ми ж усно лише додати, що українськими гетьманами вони не були і за таких уважати їх ми не можемо, однакове як не уважаємо тієї "козацької пляхти", що з часом Дацковича і Ландекеренського склувалась іздергово у лавах великого народного козацького ідніту, аби єї вдруг виникти.

Самим, якож виглянуло в поезії чорних танків хмар РУІНІ посланих преміль в беведирі Андрушівської прірви-уніви, був

ГЕТЬМАН ПЕТРО ДОРОЖЕНКО,

не пляхтач, а кізярник плясовими нетугами, а в ПРАДІДІВ КОЗАК
І ВІНОУГЛЯДНИЙ ВОРЕЦЬ ВА УКРАЇНСЬКУ КОЗАЦЬКУ ДЕРІАВУ! - Несам-
ливі фортуна поставила його як раз в той час, коли склутаній
пляхецькими плясовими сманами український козацький народ не
мав усе більше можливості відрізнати добре від злачого, а тог-
му преїхавши сьоге сюди, не помітивши що вони хотіле сми-
нити і отріті його вмучену думу та освітити ту темряву, в яку
зашоли його зороги і ренегати.

Вбачаючи поезію небесенку московсько-вольських військів як
для розвитку української козацької самостійності і державнос-
ти, надував Гетьман Дороженко на допомогу Туреччині напасти
удар Москви і Польщі по черві і вибрати поезію самостійність
України. В цієві кетов ухав від північковий сонце в Туреччину
у 1669 році і в 1672 році, як дев'ятнадціти в Москві, стала Ік-
раїнська Козацька Держава С а к е с т і в и . Проте не до-
велося Гетьманові кізечко превалізувати своїх великих пляхтів.
Малчи перед собою зорога не тільки на вовків а і в середніх,
тоб то українську пляхту ала халанутила вбентженський рубин
народ, прийшовся Гетьманові наразитись на дуже танкі перекопи.
До усого цього, сюда Туреччина, як виходила у вільні майже
в північному, не вистарчала єдна кізечко підпорти Україну. При-
йшлося їти на згоду і у вересні 1676 року, зрих Гетьман у

Чигрині своєї влади і поклав клейноди перед преведиренім неок-
вефільствувши! ураїнської пляхти гетьманом Самойловичем.

У Кос-Аракі 1848 року, вгадала Бога праведна душа Пророка
козацької України такими словами:

Мов зреш тай приберганий,
Бес крих та бес залі,
Вненіг славний Дороненке,
Сидичи в козолі,
Тай умер в кудыги.
Остали
Велечитъ кайданы!
І забуди в Україні
СЛАВНОГО ГЕТЬМАНА.
Тільки ти, святий Ростовський,
Вгадав у темниці
Свого друга ВЕЛИКОГО,
І швейців каплиці
Над Гетьманом снурувати
І Богу молитися
За ГЕТЬМАНА панахиду
За ПЕТРА слухати.....

Так вийде сенце України і тиша Рубинь, -жаждача і потерто-
на обгорнула знову український козацький народ, аж поки не
бліснув знову промінь надії 26 червня 1687 року, коли на Бу-
хава України була дарчена

ГЕТЬМАНОВІ ІВАНОВІ СТЕПАНОВИЧУ МАЗЕПІ-КОЛЕДИНСЬКОМУ.

Не з легкій час випала доля Гетьманові Мазепі знати до-
ruk бухаву Української Козацької Держави. Рішорта Андрієв-
ського умовоз на правобережну /польську/ і лівобережну /мо-
ковську/, якіла зона в етні Рубинь, стверджені українською
пляхтою, яка нукала, як рахунок українського козацького народу,
своєї власної геристоти. Реабурханій і наплутаний в європе-
цьку гру, Козацький Нарід бурав мов каші Дніпрові не бачучи
де свій а де чужий. Презуму не було! Лідина веротва, врадиль а
своєму народові! Викликані усю вавінку Рубинь, українська
пляхта сама упала під ІІ тягарем, конлагнувши за собою і Но-
хому. Не винчи більше ради, кинулась зона до своєї поетів-
кої політики валобіганих яскі та Нохомі, та Москви не че-
рві, тергувочі кровів народу та голевими своїх Гетьманів ноз
вид у пляху.

Од Ковальчика і десі
 Пожар не гасне, люди ирутъ,
 Бояться в тиши таї, босі...
 Біти Нехрещені растутъ,
 Ковальчик діти, а дівчата.
 Немілі ковальські краса,
 У зорога зливе, як перші мати,
 І непокрита коса
 Стидом січечця, карі очі
 В ізволі гаснуть, розкуватъ
 Козак сестру свор не тече,
 Сам не серпнитися конатъ
 В ярмі у лаха...Геро, геро!..

От яку спадщому уваж на себе Гетьман Мавена, котрий велике історичне завдання українського ковальського народу на очі Европи в так час, хотів реалізувати ще в 1709 році. Трагична фігура цього, може найбільшого в усіх Гетьманів, стала в центрі європейської історії, літератури, митців і музики. Цілий світ ревумів думку цього великого Гетьмана, в успіхом переведених після котрого, виявилась не тільки дела українського ковальського народу, А ЦІЛОЇ КОВАЛЬСЬКОЇ НАЦІЇ В ПОНД ДНІПРА ПО ВОЛГУ.

Неревуміліх цього Гетьмана лише ми самі, епілутами блекети верогів і ренегатів. Наслідком сієї камії неревумілості був кінець Української Ковальської Державності, претунівські розкішання Москви других Ковальських Народів, та обниження ВЕЛИКОЇ КОВАЛЬСЬКОЇ НАЦІЇ до "військового сеславія", як оружії сили котра мала тепер служити московським імперіалістичним інтересам на протязі півтори дзвінхсот років, тоб та аж по 1917 р.

ХТОМ БУВ ТАКИЙ ОТОЙ ГЕТЬМАН ІВАН МАВЕНА, ТА ЧОГО ХОТИВ ВІН ДОКОНАТИ?

Ставши Гетьманом, бачив добре Мавена що український Ковальський народ ю не зможе однієцільно стати за виборних своєї самостійності до того часу, поки над ним тяжить отримка аморальні Рути. Національне, культурне і моральне Україна була винищена. Бандрість, арада і бенческість, геспідарики на Україні, "намість погорди, однієстайності і ковальського піврідимства. Ось як осенівав сеї стак на Україні у своїй думі сам Гетьман Мавена:

Всі пекло широ прагнуть,
 та ю з одек гуж всі тягнутъ,

Той направо, той на ліво,
 А все братя: те те діло!
 Нема хобзя, нема вгода,
 Від Мистецтв велики зводи
 Прес навідної всеї пропали
 Самі себе винвали!
 Гей, коваки, пера внати,
 Но не відм нам панувати,
 Но відм даме все внати
 І річами керувати!
 На корабель поглядимо,
 Много люду поглядимо.
 Однак отирик сам корую
 Всею корабель управлю.
 Пчілка бідна матку має
 І її лих послугає.
 Знайськи Вене Україну
 Но не вкупі має соки!
 Одек жне ін пеганя,
 Кличе: "свідх стамаки!"
 Ходім матір ратувати,
 Та ходимо погибати.
ДРУГИЙ ЛІХАМ ВА ГРІН СЛУЖИТЬ,
 Но Україні і той хвіст туніть:
 * Мати моя старовинка!
 Чому ти вельми слабовинка?
 Тожко Тебе ренітарнади,
 І як по Дніпру Туркам дали.
 Все лише щоб ти слабіла
 Та бор силь немігла.*
ТРЕТИЙ МОСКВІ ГОДІТЬ
 І все лиши там дедодить
 Та на Матір нарікає
 І, недовго прекликавас:
 * Ліхие було не родитись
 Чим у такій біді жити!
 В усіх боків звергнуть,
 Огнем мечем все руїнутъ,
 Нема а хі вічнівості,
 А кі служитъ учтівості:
 Муничами називають,
 А підданством наріканть!*

.....

Гей нахеве Отамаки,
 Чому все так еспалі?
 А ви панство Полковники
 Все жадні погітни
 Вільшітесь всі за руки,
 Не допустіть гіркої муки
 Україні більш терпіти!
 Нуто звергів, куче бити!
 Самонахи набивайте,
 Геєтрук набаль дебувайте,
 А за віру в Україну хоч укріте
 І вельмістей її бережіте
 Нехай вічна буде слава
 Но прес набло насі право!

Перечитаними єще думу Гетьмана Мазепи, конені КОНАК-ДЕР-
 ЖАВЕНІК проуміє без підсилень хто був Гетьман і чого він хе-

тів.Вревумів також сеф Козак-Державник і те,де ся дума пасує і до наших часів та зарте ІІ преслівати наших ренегатів і інтелігентів соціалістам та демократам і те не кілька разів на день.

Бачучи такий тяжкий стан річої на Україні,мусів Гетьман, пильніючи на правду,не оторожем ходила коло нього та на кінні-чного берега якій давав золото і схорону сії віаді,-іти в своїх праці дуже і дуже обережно. Він ревумів не ся обережієть і нелекість наїзни,викличе обурення проти нього. Але києвського плачу не було і Гетьман мусів уважати сеф,ам пеки не настапе та тей момент коли він виможе гахеско сказати про свою золоту Козацькому наредові. Так цілих двадцять років,періччись недолі,обра ван світі і утиску Москви,імов Гетьман де мати вбудований САМОСТІЙНОЇ КОЗАЦЬКОЇ ДЕРЖАВИ,праворушачи хад на Україні,сім' чинкультуру,організовуючи військо,переговорюючись в Довбуші та підмінних державах,вирівнюючи мораль та бережючись в "стаманчичами" і "гетьманчичами" кетрі не раз намагались перепилити глину,на якісні сиділки.Так надійшив 1709 рік. - Рік,коли українському козацькому наредові дала фуртуна в руки деревог-цінний,наредовічайне тенкеї реботи осуд найбутності,а він....

Проти кияніду всеї пренали,
Самі себе взвинвали!....

Погляньмо тепер,чому та так все сталося? - Іде в 17-му століті,пехітчице стаковице єхідкі Европи було частільно за-плутане,що може більше Українську Козацьку Державу до наближення ті Іванцієв.Поберіючи Польшу разом з Москвою,притяг Гетьман Вігадж Хмельницький у 1656 році до сіїї берегів між Іванцієм. Натурально що в Москві ніздіко вважали що Іванція не має стати більш небезпечним верогем для Москви ніж Польща,кетра пропонувала Москвовському Цареві навіть Корону Ягеллонів. Тому вирішили у Москві укладти мирну угоду з Польщею,но і сталося 3-го жовтня 1656 року. Такий несподіваний крок ме-

ківської політики панувати національно-цілій під час Гетьмана Хмельницького, котрий намагався за всіку ціну зослабити Польшу прилученням правобережної України, яке споживчіків української землі, де свого гетьманського реїмуту не надзвичайно відідавало Українську Козацьку Державу в II дальшіх поступуваннях на сході Європи. Навчи такий під час Гетьманові Хмельницькому було все йде хто тему допомоге його відібрати. Він бачав міцність Самостійної Української Козацької Держави, а тому і шукав ІІ такового супника у четвертого інтересу в Українів на сході Європи різноміжні і котрий має набільші забезпечення для Самостійності України. Виневільники Україну в під Польщі, думав Гетьман, на намаганнях підхідти, знайти достовірного супника і протектора в лиці Москви. Але низдік побачив, чого хоче сама Москві, а тому на гарчи часу розпочав переговори зі Іванцієвим, інтереси котреї на сході Європи, покривались з інтересами і політичними підходами Гетьмана Хмельницького. Нідерландський Король Густав пріняв цілковиту самостійність України і зважав протекторат Іванцієві лише як ферму непрорвного сому, поганіше чи на беці які б то було зтурчання в діла Української Козацької Держави. Від 20 листопада 1666 року нідерландсько-український союз придбав нових спільників: Бранденбург і Саксонія. Але смерть великого Гетьмана сприйшла свій час і не стало власне в рапід усієї складаного.

Від моменту смерті Гетьмана Хмельницького імла історія Іванцієві і України своїми властивими підхідами як при землі не вустрінувшись знову в той час, коли превід над ними попав в руки людей, які відносили до найскравіших осіб світової історії: КОРОЛЯ КАРЛА-ІІ-го і ГЕТЬМАНА ІВАНА МАЗEPИ.

Політичне положення в Європі того часу, було надзвичайно недібне до положення у 1914 році. Західні руки від Царя Петра I-го московській державі не труни українського і донського Козацьких Народів до санкюляції берегами Чорного і Бал-

тицького моря. Його спільниками були Польща і Данія, котрі намагались як і Москва, винести перевагу Ізвісії. Могутній Ізвісія на північні, та також Українська Козацька Держава на півдні, є їх були ті зергі яких треба було поделати у першу чергу, аби на перевії Європи вмогла прести та небезпека, яка прибрала північне прибрала ім'я Російської Імперії і проганнула тут саму Польщу. Аби заперечити сим вимаганням Москви, аби не дати прести ІІ до тиску могутності що ставала небезпекою для цілієї Європи та перунувала політичну рівновагу на сході Європи, Король Карл 12-й і Гетьман Мазепа, ухвалили мене себов сенат проти Москви на таких умовах:

1.-Ізвісія брала під обережу Українську Козацьку Державу.

2.-Ізвісія і Україна мали подавати одна другій свою військову поміч.

3.-Замиррення з Москвою може статись лише при угоді на те і України.

4.-Ізвісія гарантувала певну самостійність Української Козацької Державі.

Не дивлячись на те що цілій план війни був добре предуманий і реалізований до дрібниць, виконати його, завдяки недбалому вбігові непредбачених обставин та завданням стратегічій хібі Карла 12-го, не вдалося. Під Полтавою 29 червня 1709 року ізведсько-українське військо було розбито і доля цілого народу була різана. Полтавський погром, якій далено більші наслідки чим Лубенський погром 1696 року на р.Солеці. Наслідки цього Полтавського погрому тяжать не тільки над Українською Козацькою Народом але і над ціллю КОВАЦЬКОЮ НАДІЄЮ та над ціллю Європи.

В ЦІЙ ВУТВІ ПІД ПОЛТАРОЮ, ВРКОВАНО РОСІЙСЬКУ ІМПЕРІЮ НЕБЕЗПЕКА КОТОРОЇ ТЯЖТЬ ОСЬ ПОВЕРХ ДВОХСОТ ВОКІВ НАД КОВАЦЬКИМ НАРОДАМИ І ЄВРОПОЮ.-НАВІТЬ В ОВРАЗІ СОЮР.

Увесь тагоръ наслідків Пелтавської битви ввалився на київчи Козацьких Наредів: Українського і Денського, підпадком котрих треба лише тепер вчитись до розглядання сих наслідків. От що не від битви, український і денський Козацькі Нареди були віддані у своїй дальнішій беретьбі на властні сили. А які ж були сті скли?

Не вдавлено потуг до самостійності Денського Козацького Нареду під проводом Війтського Остамана В У Л А В И Н А, та не вдавлено таких же потуг Українського Козацького Нареду під Пелтавою, - отримів Петро І-й виникти український і денський сепаратисти шляхом спустошення краю, конфіскацією усіного козацького маєна, карю на горло, канальськими робетами, таїмом війтськівських службов та наслакам на Сібір а галевим обмеженям державних прав і вельможт Козацьких, та наставленям московської адміністрації і команди. Превідна веротва Козацтва, котра не склаха гелеви під Черкасськом і Пелтавою або під сокирою московських катів, визнанувала на Кавказі або в Туреччині і народ валився на самоті.

Російський уряд вважав, що менш був наївідповідніший аби репечати бояркемпремісний похід проти українського і денського Козацьких Наредів, які нагружували цілісності московської х держави та ІІ імперіалістичним метам на заході і сході Європи. Але українська козацька держава, не вважаючи на те що панчала таїмий удар під Пелтавою, не вдавала першій чиніт своїх державних прав і вельможт і беренила їх аж до 1781 року.

Сей козацький для Москви настрій, що панував у Гетьманщині і рапе чи пінне гетманів був чиезу притягти до беретьбі на Самостійність та державні права і вельможт Козацьких Наредів і спертись до того на міннаредні претимосковські політичні комбінації на заході Європи, "педав дунку царині Катерині II-ї, остаткім ударем покінчти в Українському Козацькому

Державою якіє однією небагаткою котра могла створити протиїгу
Москви на сході Європи вигляді СОЮЗУ КОВАЦЬКИХ ДЕРЖАВ.

Великий відиграв ковацького революційного руху на чолі з І.
Опанаком Пугачевим, що очепив себе стідини терек Ковадських Ве-
нель, - одночасно в такий же ковадський революційний відигром і
на чолі з Опанаком Валівником на правобережному Дніпра, дав чіно-
чие до тронувкиїи Москви не Українська Ковадська Держава, як го-
ловний терек самостійницьких ковадських рухів, мусить бути вик-
лючена і на всяку ціну втілена як винчайна превізіція до Москви-
ської держави. Не довгій беретьбі, позетані Опанакіт: Пугаче-
ва і Валівника було влемлене і ватажки його таїже пекарані
московським урядом. Москвський уряд, та московські історики
і пісъменники вантували імена Пугачева, Валівника і Генти як
"рятівників і зорез Емеляк і Максимек" і в такому видамі сих
своїх сповідань про ковадський революційний рух проти Москви
передали і нам.

Але чи дійсно Опанаки Омельян Пугачев, Максим Валівник і
Іван Гента, ці самередків віраники натурального і нестійче-
го протесту проти Москви, були рятівниками і вхідниками, а не
берцями за права і волінності ковадські і як раз у той момент, ке-
ль ковадські народи після погрому під Ніжином і Черкаським,
взалилися без десвідченого прореду?

На це питання відповідає дуже влучно Т.Г.Нечченко так:

Броючи, людемеро!
На святую правду, вели
Рембійник не встаке,
Не ренчує никоважай
У віній найдаки
Народ темний, не паріне
Лукавого сина,
Не рембіль серде ковадське
За свою Україму!...

Не вдавлено ковадських революцій Пугачева і Валівника, не-
редила Москву до ліквідації Української Ковадської Держави. По-
чалась від скасування Гетьманського Рейменту, замість чого по-
ставлене "мароросійську колегію" 10 листопаду 1764 року. Скас-

зака Гетьманства було лише першим кроком до цілковитого зтілення Української Козацької Держави, як винайманої провінції, до Москви. По скасуванню Гетьманства, почав московський уряд у 1775 році ,касувати українське козацьке реєстрове і запорізьке військо, наводити на Україні губерніальну адміністрацію та паренті і пам'янку у 1783 році. В реєстрового козацького війська було утворено 28 московських кінних полків, а в запорізького козацького війська, котре залишилось і не пішло в Туреччину, було утворено у 1787 році т.в. "Війське Вірних Козаків", що у 1791 році отримало ім'я "Черноморського Козацького війська" і населене на північній Кубані. У 1869 році було об'єднано Черноморське військо і Лінейним і від цього часу отримало свою кінечну ім'я "КУВАНСЬКОГО КОЗАЦЬКОГО ВІЙСЬКА".

"І північне істину, і істинна пребіль вас звобідними"

Дв.від Іоанна: 8,32.

Покінчили так в галевній небеснішкою державно-самостійницькими козацькими підгарами * УКРАЇНОЮ, не вважала Москва за потрібне касувати своєю, кількох меншіх Козацьких Народів, котрі були Української Козацької Держави, не уявляли для неї небеснішко її бе національно-державна ідея буда тоді серед них не замале розвиненка, а величні національними "правами і волінностями" оселецького виду! Їх національнощута, сподівалась Москва, назіть меншина було своєю викоринити та пребити в них авангард Москвовського наступу в СІВІР, ТУРКЕСТАН і на КАВКАЗ. - Для отверсия такого авангарду слугували роялтеренське Українське, Донське, ЯГЦЬKE і Велике козацьке військо.

ТАК ПОЧИНАЄТЬСЯ ПЛІНОМІРНА КОЛЬОНІАЦІЯ МОСКОВОЮ, ЗА РАХУНОК ВНЕЩЕННОЇ ВІЙСЬКОВОЇ СИЛІ КОЗАЦЬКИХ НАРОДІВ що звались

ТЕРІОР "СЕСЛЕВІСІМ", ДАЛЕКИХ ІМПОВОВАННИХ ОВЛАСТЕЙ!-

Так прикладом поступ московської експанії на Кавказ ~~півд.~~,
твірять, як чули їх уже раніше, у 1659 році КУВАНСЬКЕ КОВАЦЬКЕ
ВІЙСЬКО в результаті українського козацького війська, виникшого
Москвою у 1775 році. У темум 1859 році, а частини Лінейного
війська та Великого, було утворено ТЕРСЬКЕ КОВАЦЬКЕ ВІЙСЬКО.
Поступ же московської експанії в Сібір і Туркестан, твірять
у 1815 році в донських/сіверських/українських козаків та ча-
стини московських разинчників ВАЛАКАЛЬСЬКЕ КОВАЦЬКЕ ВІЙСЬКО.
У 1859 році в донських /сіверських/ і українських козаків та
московських разинчників, було утворено АМУРСЬКЕ КОВАЦЬКЕ ВІЙ-
СЬКО, а у 1867 році донських /сіверських/ козаків, було утво-
рене в Туркестані СЕМІРЕЧЕНСЬКЕ КОВАЦЬКЕ ВІЙСЬКО. АСТРАХАН-
СЬКЕ КОВАЦЬКЕ ВІЙСЬКО, котре складалось в донців, венців і ор-
динців, було викладено уже у 1780 році, а СІВІРСЬКЕ КОВАЦЬКЕ
ВІЙСЬКО, яке бере свій початок теж від донських козаків, вик-
ладалось під час походу Єфимана Єрмака Тимофієвича на Сібір,
і яке властиве спричинилось до хінеччного завоювання Сібіру
Москвою.

В виникненні бачимо ще раз, як доконувчий декан, що
наїде серед усіх незаселених Козацьких Військ, основов п'я-
тильвітися УКРАЇНСЬКИЙ і ДОНСЬКИЙ КОВАЦЬКІ НАРОДИ. Понадто що
Український і Донський Козацькі Народи мають свій початок від
АНТІВ і відзначаються як "сеслевісім" а НАДІЄВ, то і усі ін-
ні Козацькі Народи с тих же "сеслевісім" а Надії.

Неважаючи на те, що за спекулювітому козацькому терені
мене Дністрем а Волгой, належать десять вільних земель, єсслів
московський уряд, винагадані війська Козацьких Народів, на те-
ренях нарідів чумих і які були віддалені від рідної козаць-
кої Землі і Надії. Навіть винесли хіба так, що сим переслі-
дується лише та ціль, щоби на перерединцівши виникшого до вій-

зи козацького війська, прибрати москівські недавні завоєвані Москвою народи на Кавказі, в Сібіру і Туркестані. Але окрім цих причин були і другі більш важливі, як примірек:

1.-Віддалити козацьке військо від теренів Іх національного панування, аби сини не тільки відірвати Іх від Насії, але і завіті і отерти історію Іх ділінгового національного панування аби відмінною "демократизацією" осилгнута легче Іх РОЗКОВАЧЕННЯ,-як примірек уже Катерина ІІ-га набережила на віті вгадувати про ім'я Український, Ін'язький або Запорізький Конак.

2.-Нарешти Козацькі Народи на вікову зорянечу в Сібірськими, Туркестанськими і Кавказькими Народами /подібно як панування було козацтво проти Польщі/, перед очима потрих веків виступили не тільки як експлуататори московської влади, але і як захватники земель, належаних споківнику синім завоєвникам Москвою народам.

Так повстало пляноване розспирення Козацьких Народів на цілому просторі будьої російської імперії, для того аби панівнаціоналізувати і розкочачити Козацтво, та відірвати його від споківництва його національного терену між Дністром і Волгою, де земя народилася, де жили його пращури, де земя мало свого дійсну історію. Все се треба було зробити до моменту, сильне козацтво перетворити в служальне орудіє московської політики, спинити його як НАЦІЮ, а потім....злити його в московські волинності і таким чином вчинити на віки вічні встатиє стерінку історії Козацької Насії. Сього остатнього кроку, московський уряд, дочекати не успів, хоч і певів доволі викрою підготовчую правою відмінною насадження на козацьких землях ІНОГОРОДІШІХ. АЛЕ СЕ ДОКОНАЛИ НАСЛІДНИКИ ЦАРСЬКОЇ РОСІЇ - ВОЛЬМЕВІКИ - ЯКІ ОДНИМ МАХОМ ПОКІНЧИЛИ В КОЗАЦТВОМ ! -

Розтерпіло, скажемося так незагідно політичним подіям остатніх десятиліть, Козацькі Народи спинились на національ-

кому, державному і народному розвитку. Натуральним вислідком цього була демералізація, котра дала можливість різним політичним авантурникам втігнути Ковачівські Народи до різних національно-когальніх, а навіть ПРОТУКОВАЦЬКИХ акцій і ері-ситадій. Так прямірно серед ковачтва Денського, Кубанського, Терського, Астраханського та інших, котрі де єстативного часу постачали військо московській керені, респілікалась ідея заснування "єдинії неподільної матушки-матухи" яке мавляє єдине-го спасення для ковачтва в "правах і вольностях". Наконту-важмись у смак сок"прав і вольностей" під час ДОБРОВОЛЬЧЕ-НИ, яка патягла на себе революцій Рад і Кругів та кару на ге-рале національних ковачівських діячів, винулась доволі велика кі-лькість Ковачтва на шлях відбудови Ковачівської Самостійності і Державності у вигляді КОВАКІІ під проводом місцевих ВІ-ЛІННІ КОВАЦТВО.

Сей натуральний підзиг Ковачівських Народів де єстигнені ДЕРЖАВНИХ ПРАВ І ВОЛЬНОСТЕЙ, безумовно є дуже важкою неді-єю в історії нашого часу! Але в інтересах загального учі-ху Національно-Державного відродження Ковачівських Народів, не-обхідне зауважити на де які недостачі в праці "Вільного Ковачтва" які уже почали привести до де яких непорозумінь а в майбутньому, які не будуть виправлені тепер, можуть стверити незигідні і непетрібні ускладнення, які викликатимуть перенесення для переведення ВЕЛИКОЇ ІДЕЇ САМОСТІЙНОСТІ І ДЕР-ЖАВНОСТІ КОВАЦЬКИХ НАРОДІВ. На наш погляд ці недостачі мо-жливо формулювати так:

- 1.- ВІЛЬНЕ КОВАЦТВО віддає замало уваги тему, що самоб-тійність і державність Ковачівських Народів, які НАЦІЇ, може ві-дродитися і віднійти лише при утворі тісного союзу з Україн-ським Ковачівським Державом, які є однаково заинтересовані у ві-дродженні ковачівської державної традиції, як і інші ковачівські на-роди.

2.- ВІЛЬНЕ КОВАЦТВО віддає памале уваги тому, що самостійність і державність Ковальських Народів може відібратись, без загострення в сусідніх національних народами, лише з межах та історичних ковальських Земель, не чіпачи теренів сусідніх національних народів:- ІДЕЛЬ-УРАЛ, ПІВНІЧНИЙ КАВКАЗ, РУМУНІЯ, ПОЛЬЩА і БІЛОРУСІЯ, кетрі въявляються натуральними сильниками Ковальських Народів проти Москви і Землі кетрік були захоплені і скуповані Москвою, та скелькоюючи Ковальськими Народами в метах "ревновачити" і "вденационалізувати" Ковадтво, а також в метах пасіяти вікову вереничу мене Ковадтвом і сини Народами, які також як ми ВА СВОЮ САМОСТІЙНІСТЬ І ДЕРЖАВНОСТЬ!

Сі недостачі в праві ВІЛЬНОГО КОВАЦТВА потягли на себе уже де які терта а також стямали контакт праві в Українським Національним Ковальським Рухом, який незважаючи нукав і нішукав плаків до об'єднання в праві в названих Ковальських Народами в метах отворення в найбутівному ВІЛЬНОГО СОЮЗУ ВІЛЬНИХ КОВАЛЬСКИХ ДЕРЖАВ, яке єдиній гарантії Самостійності і Державності Ковальських Народів, а також і Надіональних Народів не можуть в насамі.

Відрядивши 8-го листопада 1917 року до ковітнього міста Українське Ковадтво і Леге Ватажки були перетягі глябоков патріотичною ідеєю отворення САМОСТІЙНОЇ ГЕТЬМАНСЬКО-КОВАЛЬСКОЇ ДЕРЖАВИ яка би стала днізу осередком де отворення Северу Ковальських Держав мене Дністрем і Волгов. Ватажки Українського Ковадтва розуміли, що революція 1917 року теренна не тільки маскавську царську владу в цілому II системен, але однечасово і демократично-парламентарну систему, кетра перенесла себе не менше чим монархія. І ділсне уже в початку революції було видно, що кволий і магнетічний демократии не має в собі життєвого імпульсу і мусів скреє отратити начиниї свії покінції та уступити Із більш рімучому вираженішій марксі-

вму - Б о л ь ь и з и и м е в і! - В свою чергу Бол'шевики міг надовго злити черни масу хине так довге, поки вона мала ну-
аве переводити в ді-еність Лемінський клич: "ГРАВ НАГРАВЛЕНЕ"; Скінчилася се, скінчилася і хобез до Бол'шевиків. Намісте роз-
гуканкої галоти, певстала рахівна рука ГПУ /ЧЕКА/, що придавила
в першу чергу туж черну масу, кетрій наебіцьки "холоті гори" і
далі де який час погулити та пограбувати, а потім в начелові-
чені перстокістю висили ІІ в пахінні кліні ГПУ і негналі: то
на Сібір, те на Оховки, те на Мурман. Внагалі світ височі, круг-
нували ІІ меральне, духовне і мадінальне, відірваний дитину
від батька і матері, сестру від брата, жінку від чоловіка і се-
верини на цілому східному престорі "ПРОЛСТАРСЬКИЙ РАЙ" нави-
ську кетрему в дійсності старе: "ТОРНА НАРОДІВ", "ДЕРЖАВНА КА-
ТОРГА", "ДЕРЖАВНА ПАНЦІННА", - де людина не варта більше чим сту-
стинка. Сталася так, як киав Т.Г.Нечченко:

Ветас хмара я на Лиману.
А другая в поля:
Замурилась Україна -
Така ІІ доля!
Замурилась, заплакала,
Ні має дитине,
Ніхто ІІ не ратує.....
КОВАЧЕСТВО ГІРЕ,
Гине сказа Батьківщини,
Немає де дітють.....
ВИРОСТАТЬ НЕПРЕДІНІ
КОЗАЦЬКІ ДІТИ,-
Кежається нездічані,
Без пела ховані,
ЗАПРОДАНА ЖИДАМ ВІРА,
В Церкву не пускати!.....

Революція 1917 року,звавши революцію на широких стідках про-
сторах,декетилася до вузького кутка західної Европи і боль-
шевицька небеснілка в вигляді "СВІТОВОЇ РЕВОЛЮЦІЇ" стала грі-
зливо усією своєю пестатиною перед ІІ дверима. Густа вітка КОМІ-
НТЕРНУ,меттурчи усій міжнародні права, печала мов наук, обертати-
ти пареди Европи. І накини бол'шевиць на стіді Европи відіт-
хнув від себе паредні маси і тримається там хине виниском і
холодильник террором та бандіальністю заходу у напрамі ате-

ноге баге піберували, на заході Європи, починаю від лише заснування в свої права. Успіхом була на Угорщині і в Баварії, від яких же стоки уже однорік негре на Балканах і в Італії, а другорік в Німеччині.

ГЕНІЙ ГІТЛЕРА і МУССОЛІНІ, ПЕРЕРІВАВ ЙОМУ ПЛАНІ І СІЙ МОСКОВСЬКІЙ ВАЙДА - НОМАД ГРІБКУВСЯ ЦЛОЮ СЛОЮ НА ДАЛЬНІЙ СХІД, АЛЕ ВУСТРІНУВ ТАМ ОПІР І КІНЕЧНУ ПОРАЗУ В ВОКУ ЯПОНІЇ, КОТРА РАНІК МОСКВИ УХОДИЛА КЛЮЧ ДО ЦЕНТРУ АВІЇ!

Вдаваній ві старени західної Європи НАЦІОНАЛ-СОЦІАЛІЗМОМ і ФАШИЗМОМ, а ві старени Авії поступовим рухом японії в МАНІКУРІД, МОНГОЛІЮ і ТУРКЕСТАН, - комунізм а тим і СССР, робив остаточний крок до свого кінечного урнуvalu.

СЬОГО ВІРОКУ ІСТОРІЇ НАД МОСКОВОЮ і ВОЛЫНІВІЗМОМ, НІХТО ВІДІНІТИ НЕ В СІЛІ! - КОВАЦТВУМ "ВО КОВАК ВІД БОГА ПОСТАВЛЕН НАД УСІМ ВІЩЕ" ДАНО ВІДОГРАТИ НА ПІВДЕННОМУ СХОДІ ЄВРОПИ ТУЖ РОЛЮ, ЩО ВІДОГРАВ НАЦІОНАЛСОЦІАЛІЗМ і ФАШИЗМ НА ЗАХОДІ ЄВРОПИ, АБІ ТИМ СПАСТИ ЯК КОВАЦЬКІ ТАК І КАВКАЗЬКІ ТА ІНШІ СУСІДНІ НАЦІОНАЛЬНІ НАРОДИ А ТАКОМ І САМУ ЄВРОПУ ВІД ГРЯДУЧОЇ МОСКОВСЬКОЇ НЕВІСЬПЕКИ, ВЕЗУВГЛАДНО НА ТОЙ ЧІ ІНШІЙ II УНУТРІННІЙ УСТРІЙ! -

Так в незотаким Націоналсоціалізму і Фашизму на заході Європи, незетала нова деба в житті народів не тілько заходу, а цілого світу! ОДНОЦІЛІНІСТЬ НАЦІЇ, уникнчи навіть терріторіальні страти, виступила на перших плані! Ботали в ногах велики герої! Баговернача честь нації! Баговернача праці! Баговорило расове і національне почуття народів, як самоворона проти усього члумного, що вело до роскоші НАЦІЇ! - Ехе: їх Веда в сусідні, єгда за волку ціну! Девелі крові, війни і рути! Рідаймо кожем спір, що незетав вандиків ненормальних Умовами Верхальської Веди, добровільними перевумілами, - вандумував цілких націоналсоціалістичним світом. Примірек такої незетаги націоналсоціалістичних і фашистських ідей є /може не-

премуміле для старих авторитетів/, хінцьке-польське перену-
міння, відагодження ісперенуміння чиже Угорським і Польським і
наренті якредне галасування на САРІ ! -

НЕМАЄ СУМНІВУ В ТОМУ що І КОВАЦЬКИМ НАРОДАМ є ВАРТО ВА-
ЛІНИТИ МЕРТВІ, НІЧОГО НЕ ДАЮЧІ НІ В НАЦІОНАЛЬНОМУ, НІ В ДЕРЖА-
ВНОМУ ВМІСЛІ, ОГРІДУ, які є лише ОРУДІВ ДЛЯ ПРОВОКАЦІЇ КОВАЦЬ-
КИХ НАРОДІВ В РУКАХ ? ДІДЬКІВ ОТЕЧЕСТВА ЧУМОГО" ТА МОСКОВСЬ-
КИХ І ТАКІХ МАЛОЗНАЧУЧІ І НЕДОВГОВІЧНІ ЯК І "УРА", ЯКІ ВИГО-
ЛОЖУЮТЬ ПІД ЧАС СІХ ОГРІДІВ! - НАТОМІСТЬ, МУСТЬ КОВАЦЬКІ НА-
РОДИ ВАСТУПИТИ СІР МЕРТВУ ОГРІДНІСТЬ МИМОД ДІЙСНО КОВАЦЬКОЮ
НАЦІОНАЛЬНО-ДЕРЖАВНОЮ ТРАДИЦІЮ САМОСТІЙНОСТІ І ДЕРЖАВНИХ
ПРАВ І ВОЛІНСТІЙ КОВАЦЬКИХ, ТА ВЛІЧЧЕ ПРИДИВИТЬСЬ ДО НОВОЇ
НАЦІОНАЛСОЦІАЛІСТИЧНОЇ І ФАМІСТСЬКОЇ ДОВИ, АБІ САМІМ ДЕ ЧО-
ГО НАВЧИТЬСЬ, КОЛІ ЖАДАВМО ДІЙСНО СПАСТИ СЕВЕ НІКО НАЦІЮ І НЕ
ВАЛІНИТИСЬ "московським ковачьким сеславієм", ТА ДІЙТИ ДО
СТВОРЕНЯ " ВІЛЬНОГО СОВІУ - ВІЛЬНИХ КОВАЦЬКИХ ДЕРЖАВ" У ДО-
КРОСОСІДСЬКИХ ТА СОВІННІХ ВІЛАЗМОВІДНОСІНІХ В НАЦІОНАЛЬНИМИ
НАРОДАМИ:-КАВКАЗОМ, ІДЕЛЬ-УРАЛОМ, ТУРКЕСТАНОМ, ПОЛЬЩЕО І РУМУ-
НІІО, та навіть в тієї ж самій Москви, коли века перестане
песлягати на нашу Самостійність і Державність!

"Человік в реальності дум-
кою, не в твердій на усіх ку-
тлах світу"
Себ.пес.Ан.ЯКІВА:-1,8.

Ідімо ж де сієї мети - ТВЕРДО і НЕМОХЕТНО! Наша віра в
собе і ЖЕВОТВОРЧУ СУЛУ НАЦІЇ, наша багатирістка праця під гас-
лем:"УСЕ ДЛЯ НАЦІЇ,УСЕ ДЛЯ СВОГО КОВАЦЬКОГО НАРОДУ І - НІЧО-
ГО ДЛЯ СЕВЕ!" ,дасть нам обирнути мету, та направити помилки
історії! Над нами вітає дух Великих Лицарів Ерадідів, замки-
качий нас до берегів і премумілі тето, не ми стечемо на не-
реві козета, бо ІМЕ ТРЕТЬОГО МИТА КОВАЦЬКОЇ НАЦІЇ ! -

Перше життя немирялось через єдиноку силу діла СВЯТОСЛА-

ХОРОВРОГО і ВОЛОДИМЕРА ВЕЛИКОГО! - Друге-через силу діла і душини неодиноких Гетьманів і Отаманів!

Коли для Козацьких Наредів у першуку життя вистартував місяць, а у другому золоті Батьківщина чи Військового Отамана, то тепер вже не можуть перейти передні третєго місяця, коли не уникнути МРЧА і не скрізняти його ЖИВОЮ КОЗАЦЬКОЮ ТРАДИЦІЄЮ САМОСТІЙНОСТІ І ДЕРЖАВНИХ ПРАВ І ВОЛНОСТЕЙ та геральдички козацькоє серце, Словом!-

Ми МУСЕМО ВУТИ ОДНОЧАСНО МУДРими І СИЛЬНИМИ,-АПОСТОЛАМИ І ВОЛНАМИ!

Ми МУСЕМО ВИКОНАТИ ПЕРЕД КОЗАЦЬКОЮ НАЦІЄЮ НАЙВІЧЕМ ВІЗ ВСІХ ЗАВДАНЬ:-ВИПРАВИТИ ХИБИ ІСТОРІЇ СТАТИ ДЕРЖАВОЮ СВІТОВОЮ І САМОСТІЙНОЮ! - ВУДЬМОЮ СЬОГО ГІДНІ!.....

Присутнічі до виконання такого великого завдання,чи мусе не себе очистити і освятити! - В давні часи,перед прийняттям походів збройів з лави Лицарів,мусили всіх при зборі зарузвати нігами,та в цесті молитвах лежати на холодному камінковому десні.Они складали вени присягу вірності лише одному своєму Влада-реві,перед лицем Бога,Батьківщини і Нареду.Нагороду за їх службами і великі діла,була лише надія,чи ім'я Тих,які перекотний згук у пісні бандуриста-трубадура,перейде до де ліхів козацьких часів чекає благословення цілих поколінь і душа про вас,кто почесне симвідами історії,буде бессмертна за претасії усного місяця ВЕЛИКОЇ КОЗАЦЬКОЇ НАЦІЇ.

НЕМАЕ РОСІЙСЬКОГО КОЗАЦТВА!-НЕМАЕ КОЗАЦЬКОГО "СОСНОВІЯ", А є лише єдина КОЗАЦЬКА НАЦІЯ НА СПІВКОНВІЧНОМУ II ТЕРЕНІ МИ-НЕ ДЛІСТРОМ І ВОЛГОДОМ!

Чумничі-вероги та свої ренегати тричіах і чумничевъ Ко-зацькі Нареди не і десі в духовному коновозені та російськості,бо ренегати не мають Батьківщини,а вероги-чумничі не пото-

тъ щеби ми єю Батьківщину малки. І тоді я помік вас, що набашав би члену поділити ЙІ на шматки чи "сеславія", аби без береться вгедивши на се, то став би винним у намердеванні Матері і незмінною би променя кі на съему, кі на тему Світі, бе НАЦІЯ і КРОВ або РАСА є СЕ ДУМА НАРОДУ! -

МОЛІЦЯ ДО НЕЇ! - ВІД ПЕРМОЇ ХВИЛІНИ ВАНОГО ЖИТА І ПРОСВІТЛЕННЯ РОЗУМУ, ВАЖАЙТЕ ЙІ І ІДІТЬ НА ВОРОТЬНУ ЗА НЕЇ! -

- ОКРІМ НЕЇ, - НЕ СЛУМІТЬ НІКОМУ! -

ІТОМ МІМ ВАМИ НАЙЛІШІЙ І НАЙВІРНІЙІЙ НАЦІЇ, ТОГО ПОСТАВТЕ ВАМИ ВОЛОДАРЕМ І СЛУМІТЬ, В ЛІЦІ ЙОГО НЕПОХІДНО, НАЦІЇ І БАТЬКІВЩИНІ! -

Вас є майже позверх 60 000 000 КОВАКІВ. На вас дивиться світ і копчує в вас, що ви нездехали за 18 років не для революції 1917 року ОВЪДНІТИСЬ І ПІЗНАТИ що ВИ НЕ "сеславія" А ОСІВНА І ВЕЛИКА КОВАЦЬКА НАЦІЯ.

Від тогож дня, коли в кожній хлібці коваків і ковачок, бедай одна дума стане до активної праці, та тогож дня ви виміните поперхі ваші демагагії перед цілим світом, як поперхі крикірем кімні іх демагагії у Сарській Землі! - ТОДІ ВИ БУДЕТЕ В СТАНІ ВАГАЛОМ, ДОКОНАТИ ЧЕРНО СХОЧЕТЬ! -

ВИ БУДЕТЕ ТОДІ НЕ "сеславієм" НЕ "сінівками і лінігітами" ДЛЯ НАВАВИ ІНЬШИХ, НЕ "снітаньцями-хібражами" А КУЛЬТУРНО-НОЛІТИЧНОЮ СИЛОЮ, ЛІЦАРЯМИ, ХЛІВОРОВАМИ І ГОРОМАНАМИ ВЕЛИКОЇ І ЕДИНОЇ КОВАЦЬКОЇ НАЦІЇ! -

Перед вами СВІТА КОВАЦЬКА ЗЕМЛЯ від Дністра до Волги над якою пару десятків століть ковикуючі скави і крізькі берети на САМОСТІЙНІСТЬ І ДЕРЖАВНІСТЬ! - Неваду вас культивувати срібобеззмінний світ, котрий вам не дозволено діти, діти ВИ НЕ ДОПОМОЖЕТЕ САМІ СОВІ І НЕ ДОКАМЕТЬ ТЕ, що КОВАЦЬКА НАЦІЯ ЖИВА!

Непурунну віру, велику любов і силу духа дісталите ви тогід, коли перекинете старінки замії скавині історії беретів на Самостійність та Державні Права і Величні Ковальні, коли при

нашого пухом' до ковзанючих дум береться за золото, де отруй гре-
мілочного мез бури КОВЗАРЯ - ШЕВЧЕНКА.

Коля ж не вистарчить вам сього, спитайте матір, хотра в її
гердістю сповість вам, ЯК СИНА У ВІЙСЬКО ВИРІЖАЛА НА ВІЙ В
ВОРОГАМИ, НІК УКРИВАЛА ЙОГО МЕРТВІ ОЧІ СИНОЮ КИТАЙКОЮ.- Невір-
те, що ся мати не побачила розсказати вам усе, де тільки її ві-
доме про сина Козака-Лицаря, відданого життя за честь, спалу-
ча ПРАВА І ВОЛЬНОСТЬ КОВАЦЬКІ. Коля ж і сього ж десеті ви-
щому, верогам-чумицями і ренегатами, отруєному серцем,-то
коли ж в дійсності, то напруженими думкою і серцем жирні ков-
ацькими в хлобіві, обхватіть очі вам чудовий. Владаїте чарів-
ниї Ковакський Край, його темне глибоке терпче небо, замі Сла-
нині, Села і Хутори, вашу рідну оселю, Дніпро, Дік, Волгу, Кубань,
Мін і далі. Обдивіть жижку скель, кемені крак і байрак, які не-
же не раз слугували закритим чи відкритим хребтами Козакам-Ли-
царям у битві з верогам-чумицем окупантам. Вхідайте думкою
на жижку могилу, де лягло спочти ковакське тіло в китайку во-
виче. Не серпичісь, смочіте широкі сльозами кемені пластик Свя-
тої Ковакської Божої, не політа кровів юних Великих Предідів
на краму долю Ковакської Надії та державні Права і Вольності.
Припадіть у начі лицем до Могили і вона наговорить до вас дв-
зини чарівним голосом так:

Отче земля спіть!-

Лягла земля сплюнє, лягла земля в кухні
В намі Козаками. Баччи як лежить!
Неначе сповіта!.....

Тут наша немає:
Усі ж однаке на землі пили,
Усі ж однаке за землю лягли,
Усі ж і потонем, -та Бог бого вінам
Коля та те буде!

Дивися і Коваке,
Та добре дивися! А я розкажу,
За юг Україна наша стала гикуть,
За юг є я мін ними в могилі лежу.

Або ще так:

Богъ на земле Улье,
Діким менем перес,

Ст верміни,де самає края.....

І коли ви усе це,глибоке відчути душою і серцем, дух ге-
рдості і слави, дух лемарського наївного прадідів та дух берега
би за Державні Права і Вельмисті Козацької Нації склонить вас
і вгорте в ЕДИНУ ВЕЛИКУ КОВАЦЬКУ РОДИНУ! Всіх дух буде ви-
нікотаній і вихованій на Святих Лемарських традиціях заміні Пра-
дідів,кетрі склали свої гелози не за "сеславів", а за Самов-
тійкість і Державність Козацьку!-

Чи є сьогодні хоч один козак на світі, який ви не має
такого прадіда, що пойдуть в боротьбу за волю козацького наро-
ду,за державні права і вольності козацькі? - НІ! НЕМАЄ!!!

КОВАЧЕ! - БУДЬ ЖЕ ГІДНИМ ПРАВНУКОМ ТВОЇХ ВЕЛИКИХ ПРА-
ДІДІВ ТА ВІРНИМ СИНОМ ВЕЛІКОКОВАЦЬКОЇ НАЦІЇ! - ЖИЙ І ПРА-
ЩОЙ ЖИВЕ ДЛЯ ТІЇ ВІДРОДЖЕННЯ И ОВНОВЛЕННЯ,ДЛЯ ОСАГНЕННЯ ДЕРЖАВ-
НИХ ПРАВ И ВОЛЬНОСТЕЙ ТВОІІ И ВІЛЬНО НЕ ЧУВОІ ДЕРЖАВИ! - БУДЬ
КОЗАКОМ-ДЕРЖАВНИКОМ не мертвим! А живої козацької традиції! -

* Ми,силки,муємо витримати
на собі немені бояльники а
не собі угандати*
Пис.дe Рин.ак.Павла:16,1.

Сьогодні кожен КОЗАК-ДЕРЖАВНИК мусить знати що величі і
мажі держави світу незвичне шукать засобів до змінення та за-
хисту своїх національних,сесіальних та релігійних прав. Козаць-
ких Народів,лемать наскінні,реквіті,релігійні і високадженні Меч-
тами,кетра,для пригнеблення Іх,посідали перш за все мене хижі
рецибрад,берегли національну і класеву,прихилились хлопчикам
"Світові Революції" за "Всю усіх наредів",але перш усіхого
корупції се звідні виявлені величі і національних потреб КО-
ВАЦЬКИХ,КАВКАЗЬКИХ і ТУРКЕСТАНСЬКИХ народах.

Переведачи оп "единомідіумческу"право під червоними та
прародем "серпа і молота",СССР готує такий член спадщиков тієї
найбучнішій Росії що граде західлені мріїми,не ширкого сміш-.

та в сусідніх національних народах, а з пакіром позеренкінської гегемонії і панування над національними народами на усюму престорі упавшого у 1917 році "третього Риму"!

Таким чином національні Козацькі Народи, а разом з ними народи КАВКАЗУ І ТУРКЕСТАНУ та народи ВАЛТИЦЬКИХ ДЕРЖАВ І ПОЛЬЩА, стоять перед загрозою того, коли московський бельгієнізм і позаважчий лінія себе московській монархії, від'яться кінзу в одне ціле для предважнії висадження національних і геополітичних сил цих національних народів у формі і наасебах, як те уночам відіде в попереднього співництва в Москву. Це Всімлі Козацьких, Кавказьких і Туркестанських Народів, вільхились голевини баженів для істинування Москви, та що на сьому ґрунтуються II великоросійськість - СЬОГОДНЯ НЕМАЄ СУМІНІВУ.

Коли ми глянемо на революції 1917 року і пізніше, то побачимо, що терени Козацьких Держав /Україна, Дні, Кубань, Терек, Астрахань, АІ/.. в усіх поглядів політики і стратегії, відійшли раз у раз голевини баженів не тільки московського бельгієнізму та реакції, а і європейських Держав. Так справди! -

У свій час, обіцяла Франція усімлі блага Козацьких Народів, аби тримали вони лінію фронту проти Держав почвіркого союзу і таки спасли б від революції II співництво Москви, та позаджений ними уряд Мірошова-Керенського. Коли ж надія упала, відійшла Франція на наших теренах - замість для московських Добровольців і уникну усіх наасебів аби пізвати Козацькі Народи на боротьбу за відбудову "Єдинії Неподільності"!

СССР, вів увесь час боротьбу за пасіданії і приєднання до Москви Козацьких Народів в метах вищукання своїх пасіцій на рахунок тих величезних економічних багатств, котрі належать на козацьких Всімліх.

Усі винновальні "білі московські рухи": основою своїх усіх хідів бачили і бачуть ЛІНІЮ У ВИКОРИСТАНІ ЕКОНОМІЧНИХ І ПО-

ДІСКІХ СИЛ КОВАЦЬКИХ НАРОДІВ.

Не ма виненаведеним, відемо нам і те, що:- Німці, Австрійці, Угорці, Болгари, Турки, Англійці, Італійці, Португали, Румуни,- ну-
сбували демократи Ковадських Народів /а де які в них і демокра-
ти/ в беретьбі та/х Самостійність і Державність бе бачили
що в ці Москви переставала буття загроже і для західної Євро-
пи. Сим десягалась певна політична рівновага на сході Європи
як гарантія загального миру. Москівський економічний відрива-
вся відтіль на Балканах, Дарданелах, у Персії і на Індію а по за-
тим усій економічний рух Москви, чи то на схід, чи то на за-
хід, виходив би під небезпеку флангового удару з боку Ков-
адських, Кавказьких і Туркестанських Держав. Приймаючи під ува-
гу остатче, треба припустити що і Японія мусить мати не аби
акий інтерес у відбудові Самостійності і Державності Ковадсь-
ких, Кавказьких і Туркестанських Народів. Неважко є логістич-
і завіть тереном Ковадських Народів переванштувати Кавказ і Турк-
естан/південний/, то мене ж зеки мають міграти не малу
ріло на сході Європи.

В ВІДЕННАВЕДЕННОГО є ясно, що ЗА СИЛУ УЯВЛЮТЬ З СЕВІК КО-
ВАЦЬКІ НАРОДИ НА СХОДІ ЄВРОПИ, ТА ДЕ ЇХ ВОРОГИ І СПІЛЬНИКИ!-

В сучасний момент, національне і економічне становище Ковадських Народів, треба прияти надзвичайне критичним. Тому мусимо скласти одвірте і шире, ніж десебудь, намі єдебутки не були завершані кровлю непередників, наша самостійність і державність - перестануть бути фінією лише тоді, коли наша беретьба піде відтім пеканням НАЦІОНАЛ-СОЦІАЛІЗМОМ і ФАШИЗМОМ і Ковадські народи дійуть до думки про утворення ЗАГАЛЬНОКОВАДСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНО-ДЕРЖАВНОГО ОВЪДДННЯ в метові відродження на спокійнічних Ковадських Бемлатх мене Дністрем і Волгем ВІЛЬНОГО СОЮЗУ-ВІЛЬНИХ КОВАЦЬКИХ ДЕРЖАВ.

Під тисячами світових політичних та економічних чинників
где думати про можливість чудес, матеміст треба раз на замі-

ди відкинути усікі фантазії і спекійно предувмати сучасне міжнародне і внутрішнє положення КОВАЦЬКИХ НАРОДІВ, без жадкої напередумати думки чи уваги на зустріч партійні і класові інтереси.

СТОЙМО ПЕРЕД НЕВІДЕНОЮ ВАНЕПАДУ САМОСТІЙНОСТІ І ДЕРЖАВНОСТІ КОВАЦЬКИХ НАРОДІВ!

СІР НЕВІДЕНОУ МУСІТЬ ЗВАГНУТИ КОЖЕН КОВАК-ДЕРЖАВНИК І ТО НАЦІОНАЛЬНО-ДЕРЖАВНУ КОВАЦЬКУ ІДЕЮ ЯК НАЙГЛЯДНЕ УКОРІННЯ СЕРЕД ШИРОКОЇ НАРОДНОЇ КОВАЦЬКОЇ СУСПІЛЬНОСТІ!

НАД ЦИМ ТРЕВА ПРИДВАТИ УПЕРТО І ПОСТІЙНО! - НА ЗЕМЛЯХ КОВАЦЬКИХ НАРОДІВ, А ТАКОМ І ВАКОРДОНІ,ДЕ ЛІЖЕ ПЕРЕЧУВАТЬ КОВАКИ УКРАЇНСЬКІ, ДОНСЬКІ, КУБАНСЬКІ, ТЕРСЬКІ І ДРУГІ, МУСІЛІ ВІД ВАКЛАДАТИСЬ, ПО ВЛАСТНОМУ ПОЧИНУ КОВАКІВ-ДЕРЖАВНИКІВ, В ВІЛЬМ АКТИВНИХ І НАЦІОНАЛЬНО УСВІДОМЛЕНІХ КОВАКІВ: - "НАЦІОНАЛЬНІ КОВАЦЬКІ РУХИ" ДЛЯ КОЖНОГО КОВАЦЬКОГО НАРОДУ ОКРЕМО, як приклади: - "Донецький Національний Ковакський Рух", "Кубанський Національний Ковакський Рух" і т.д.

Однакож і поруч в таких то товариствах національних ковакських рухів, мусілі би також вакладатись: "ЗАГАЛЬНОКОВАЦЬКІ КУРІНІ КОВАКІВ-ДЕРЖАВНИКІВ", вихедачі в тих часах єо: "Козак-Козакові Небрати і Товари" і якій ствердий фундамент до утворення ЗАГАЛЬНОКОВАЦЬКОГО НАЦІОНАЛЬНО-ДЕРЖАВНОГО ОВЪЄДИНАННЯ під гаслом: "БОГ І єДИНА КОВАЦЬКА НАШІЯ"!

Мета велика, - але для праці широкий: "Від терену до еміграції - від еміграції до терену"! Усіх праці в наших і лише в наших руках, бо вакленіть від ідібності і активності КОВАКІВ-ДЕРЖАВНИКІВ і єдності та дієцілізованості ковактва. Відновідальникість не більше, привімати до уваги, що праця мала бы вислугувати перевагу і довірю у всіх Ковакських Народів та серед нардів Світу і наших сусідів. Питається? - Чи буде в державного і політичного перегляду розвинуте та чи дібене піде за гористь праці по відродженю Ковакських Народів, коли /ко-

иї північного Кавказу, Ідея Уралу, Північ і Румунії повернення Кавказу Народам частини тих теренів, які від 1920 року увійшли в склад Іх державних кордонів, або які Кавказ в такому Москові підтримали і включилися.

Вдається, що кенек КОВАК-ДЕРЖАВНИК, глибоко здумавшись в єе напутанні і пекламах його на вагу не серця а розуму, скаже: НІ І ЩЕ РАЗ НІ! - ВО КОЖНА НАДІЯ УГРУНТОВУЄ СВОЮ САМОСТІЙНІСТЬ І ДЕРЖАВНІСТЬ НЕ НА ПРИКОРДОННИХ ЧИ НАСИЛЬНО СКОЛЬОНІВОВЕ АНИХ ЧУЖИХ ТЕРЕНАХ, А НА СВОЮ ВЛАСТНОМУ В ДАВНІХ ІСТОРІЧНИХ ЧАСІВ ВАСЛЕННОМУ НЕД ТЕРЕНІ!-

СПОКОЇВІЧНИМ ТЕРЕНОМ КОВАЦЬКІХ ЗЕМЕЛЬ, НЕ ЗАВОЙОВАНИХ І НЕ СКОЛЬОНІВОВАНИХ, БУВ ТЕРЕН МЕНІ ДНІСТРОМ І ВОЛГОЮ!

На сьому і лише на сьому терені має бути покладений па руки кавальєк незвітної КОВАЦЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ яка прийде до себе ВСІХ КОВАКІВ, котрі почувають себе не московськими кельністами, а КОВАКАМИ ДЕРЖАВНИКАМИ і СИНAMI ЕДИНОЇ ВЕЛИКОЇ КОВАЦЬКОЇ НАДІЇ.

Коли так станеци, тоді це вже реверенсість Ковадських Народів, як також це вже неперевірима в сусідах і вони стануть НАШими СОРЯНИКАМИ проти єдиної Іх і нам кебенкі: МОСКОВСЬКОГО ПАНУВАННЯ. Тоді і Московська державність, побачивши нашу єдність, буде примушена жити в нам в єщі і на ЩАСТЬЯ ДЛЯ СЕВІ ТА СВОЇЇ ІДІВУТНОСТИ ВНАДІЇ ДІЄСНІ СВОє НАЦІОНАЛЬНІ ВЕЛИКОУСЬКЕ ОВЛІЧЯ ТА ВАЛІЧТЬ СТАРІЙ ХІВНІЙ ПЛАН: - ЖИТИ ЗА РАХУНОК ПІДВІТІХ І ПОНІВОЛЕНІХ.

Буде її добре і для накілької Європи, що накілької ствердити ту політичну різновагу на етоді, що вильдиться єдиним насебен до всіхніх північного ширу та усунення балканізації етоду Європи. Також і для Дальнього Сходу буде єздити з найвигідніших розв'язань, так довго не розвинутого зула московського імперіалізму в Азії.

ТАК СКАЖЕ КОВАК-ДЕРЖАВНИК, ВО У ТАКОМУ РІВЕНІ ДОЛІТЬ

НЕ ЖИВОТІНЯ В ПОЛІТИКУ І РУЇНУ КОЗАЦЬКИХ НАРОДІВ, А ДІЙСНИЙ
РЕАЛЬНИЙ ГРУНТ І ЕДИНА МОЖЛИВІСТЬ ДО САМОСТІЙНОСТІ І ДЕРЖА-
ВНОСТІ РЕВІЛКОІКОВАЦЬКОЇ НАЦІЇ ТА ДО РОЗВИТАННЯ СХІДНОГО ПИ-
ТАННЯ В ЗАГАЛЬНО СВІТОВОМУ ВНАЧЕНІ ! -

"Глянь, нікако не на мене! ут-
дечку, аби було в мені ролі і
так корусне усім тілом тут.

Або глянь, як не велики є ко-
раблі і як сильними вітрами во-
ни не пасять по морю, - прите є
великим стерком, нападають тобою
туди, КУДИ ХОЧЕ КОРМИЧИЙ .-

Себ.пес.Лн.Яківа:-3,3-4.

Тому ідемо сини підягнем! - Гартуючи жане заміта, сини і зе-
млю! - Будуємо нашу козацьку державність, бе події, починаючи з
1917 року, ідається ківкему в час не менші більше захищати
сумківну в тему, - що Козацькі Народи вільні як вітер і горді як
арх, СЬОГОДНІ є ВІДІЧІ НАЦІОНАЛЬНО, ПОЛІТИЧНО, ЕКОНОМІЧНО І МО-
РАЛЬНО!

В днів нашого визволення у 1917 році, сподівались ми все
це стати самостійними не на рік або два, А НА ВІКИ ВІКИ ВІЧІ
ТА РЯД ДОВГИХ ПОКОЛІНЬ ! -

Однака важедбалисть ЖИВОЇ національно-державної козаць-
кої традиції та подескть глибоке забагнення історичних поздань
і менту в боку міннулого і сучасного ПРОВОДУ Козацьких Наро-
дів, які таємо в бік відновлення не САМОСТІЙНИХ КОЗАЦЬКИХ ДЕ-
РЖАВ, а "Едине! Неділіме! Ресі!" , - пакликали на Козацькі Наро-
дди ту хуртовинну германської війни та позетки "БРАТ НА ВР-
АТА", котрі і пренесли незвичайно страшний гураганом від
ДНІСТРА до ВОЛГИ, зруйнували нашу молоду державність та за-
лишили не себі РУІНУ ! -

Також дивиться на смі отриману демократію Козацької Надії,
також слухати сумні сповідань про долю наших братів під за-

туваннями червоній Мескви в усіх живих сідків,- а що найтичче, є що відчувати та, що бензині Ковальські Народи мусить покутувати вину тих, які свалили їх Преведом, і які не є сьогодні в сині Преведом та як "Дідьки ОТЕЧЕСТВА ЧУЖОГО" предавують настіні Ковальство плаками його національної, соціальної, духовної і державної РУХИ.

В сумем читав КОВАК-КОВАКА:- І чому та та Велика Ковальська Земля, сей Край незичерпаних багатств і ВОЛЬНОЛЮБІВНОГО трудалиного люду, - сей Край БЛІСКУЧИХ історичних діб, мусила занепати ті муки і катування, не упади так нагло на неї ? -

На се лине одна відповідь: - В той день, коли вдарив грім народицього гнізу і бліскавкою полінула вістка про виновлення Ковальських Народів в під такої девтого чужого панування, були ми, як той малодій хід без дубів склітніх, без розуміння заги відбудови ТРАДИЦІЙНОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ КОВАЛЬСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ.-

МИ ЗАВУЛИ: - ХТО МИ, - ЯКИХ ВАТЬКІВ ДІТИ!-

Відеутність цього національно-державного переконання в час нашого відродження по революції 1917 року, та недостач властивих КОВАЛЬСЬКИХ активних національних превідів сих і далі неиміність сій страшній всеруїмучій бурі відірвати нас від рідної Землі, або схасти своїй буйні ковальські галозі під сокирем катя, або замовнисти у вільницях вергага-експанта.

Так спникла превід Ковальських Народів не в руках властивих, зиреблених НАЦІОНАЛЬНО-ДЕРЖАВНИХ ковальських сил, а в руках ренегатів, мескалів, мескевських пітрієтів і т.н., - ОДНИМ СЛОВОМ В РУКАХ "Дідьків Отечества Чужого", які готують повстанні Ковальські Народи на беретьбу НЕ ВА САМОСТІЙНІСТЬ, ТА ДЕРЖАВНІ ПРАВА І ВОЛНІСТІ КОВАЛЬСКІ, а на "Едину Неділінму". - Так урвались живі традиційні нитки, що вильвали ВОЛДІВ-ОТАМАНІВ в Ковальські масові, - так виснули перви національного організму і переселені жили, що насилі в собі ПРАДІДІВСЬКУ ЛІЦАРСЬКО-КОВАЛЬСЬКУ КРОВ ! -

Одні втрати наїмі нанесі державності, хідчище зруйнували нас моральне. Ми обернулись в одиниць без праведу. Не блукають "самопасом" без почуття національної самодієцілкін та відвіду в цілому організмем Нації, вребливши/на рідених видачами/ прекметов до експериментів чужих вереннях чинників, що ЧЕРЕЗ НАС ПОВИДАЮТЬ НАС ЖЕ САМИХ.

Такий став річей переків нас раптове в часі таї отражії Руїни 18-го століття, коли були так зруйновані гроблі національної гордості і почуття державності та переплутані розвумки гідності і негідності, чесності і нечесності та коли ми стали над прірвам і десіть було легенського стесуна аби скликати нас в цього нувукого карикту в бенедикт Андріусівської умені, Колтавського, Черкаського, Прутського і Індського пагремів та найменшовога МОЖКОВАЧЕНЯ та НАЦІОНАЛЬНОГО ЯНГІЛАДУ.

Чи не десять чи съєго такого кривавого десівіду, аби ж нарешті вровуміти, що не через "єдину неподільну Москву", нас-то ми нукати перитинку, - А ЧЕРЕЗ САМИХ І В САМИХ СОВІ, В НАРОДНІЙ ДУМІ ТА ІСТОРІЇ І ТРАДИЦІЇ, підінажими усе це величез думков Гетьмана МАВЕПІІ і Остамана БУЛАВИНА, тоб та нукати спільника, кетрій ні мозок, ні віро, ні хорденок не маєв безнесредньо в намі.

В ВЕРЕСТЬБ ЛИТОВСЬКОМУ В 1918 ІОЦІ ВУЛО ВНАЙЛИ УКРАЇНА і ДОН СТЕМКУ, АЛЕ МАЛИ ВОНИ ЗАМІСТЬ МАВЕПІІ і БУЛАВИНА, іншого Гетьмана і Остамана, а тему і неспромоглися реабудувати є що стечку в інших інших наїмі Самостійності і державності. - КІНЧИЛОСЬ НА ТОМУ, що ПОВЕЛИ НАС "наши вонді" ВНОВ ПІД МОСКВУ!

ЩО Ж ПЕРЕД НАМИ ВЗАВТРА?

Наїм взвітре підлягає в нас самим! Лише від нас належить: чи валинимося підданцями чужих і "есслевієм", -чи станемо МОГУТНОЮ ВЕЛИКОДЕРЖАВНОЮ КОВАЦЬКОЮ НАЦІЄЮ на сході Європи! - Підіймімось в долині в геру та гланце не діться на світевому

найдані! - Пекливі сорітациї, партійність та гру в уряди, чини зої грішні! - ГЛІНЬМО ДІЙСНОСТИ У ВІЧІ! - Даємо нашому народу широкування і Світові не пустепереміні акції збудовані на еміграції "по каварям", А ПРИДИЧНО-ВАКОННУ ДІЙСНІСТЬ НАМИХ ПРЯМОСЛОВІННИХ ІСТРІЙСІО І ТРАДИЦІЙНИХ КОВАЦЬКИХ НАРОДІВ!

Доволі віддали ми деревах національних сих "на віру, царя і отечество" - "на єдиний російський революційний фронт" - "на свободу, рівноправство і братство" - "на всеохідну революцію і комуністичний рай на землі".....А НАДО І ПРО ІЩЕ? - Нате ще забули ми нашу традиційну НАЦІОНАЛЬНУ КОВАЦЬКУ ДЕРЖАВНІСТЬ, нам ЕДИНІЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ КОВАЦЬКИЙ ФРОНТ, - нашу ВЛАСТНУ СВОБОДУ і наш РАЙ на нашій ВЛАСТНІЙ СВЯТІЙ КОВАЦЬКІЙ ЗЕМЛІ! -

Ідімеж сьогодні єдностайно під єдними пропорем і клічем: В О Г І Е Д И Н А К О В А Ц Й К А Н А Ц І Я і тоді Ковачькі Народи стануть внову САМОСТІЙНИМИ, ДЕРЖАВНИМИ і МОГУТНИМИ, - МОГУТНИМИ САМІ СОВОЮ і САМІ В СОВІ! -

Багартевані тінки, але величні національні десвіден, - градуть Ковачькі Народи до виборки Самостійності і Державності. Їх вікоза славетна ковачька сила прекинулась, неблизична юніверситетській бельгіївці на своєму шляхі! - НЕПЕРЕМОЖНИМ КРОКОМ ІСТРІЇ ІДЕМО ДО НАЦІОНАЛЬНОЇ КОВАЦЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ! - - Національно-революційні почуття збуджуюча і вмішуюча не тільки серед нас, але і серед наших сусідів: Кавказу і Туркестану, не є деказом про наближення часу нашого визволення від панування московських скунантів!

Це ж у самі час, коли на світовому найдані важиться доля цілії Ковачькі Народи, требить нама еміграції! - Частини II нукає нових шляхів, нових ідей, - та лише бейца знайти, - знахідник, бейться прияти сміхове рішення, - признати рішення, бейться зняти на себе тягар відповідальності і беретьби. Де лише навіть викралюватися своєї перімуччества, упізнавчи собою "новими ділчами" і винадачи з їхнії перімуччества чутъ не об-

наху свого вищого положення над іншими! - Існує частина еміграції тих чукas, але лише для еману пильни. В діяності вона уже давне відміла те, що її потрібно, в таборах зорога і лише під часовкою "патріотичних" вигуків, хоче замискувати перед Козацькими Народами СВОЇ ДІЙСНІ НАМІРИ! - Не існує частини еміграції, так чукas, але щоби знайти, а відміна - активно перетворити ідею в діяльність! - Си частини еміграції не бажає відмінитись поза межами історичного процесу аби "нега в ногу" була в державним кроком Козацької Самостійності і Державності, иникуєті съєгодня в майбутнє. Си ЧАСТИНА КОЗАЦЬКОЇ ЕМІГРАЦІЇ, є ПОТРІБНА ДЛЯ ТЕРЕНУ, БО, ОРГАНІДНАТЬСЯ НАВКОЛО ЄДИНОГО КЛІЧУ:-
- ВОГ I ЄДИНА КОЗАЦЬКА НАШІЯ! - ВОНА СТАНЕ ТРИМ ІДЕОЛОГІЧНИМ ПРОВОДОМ ВЕЛИКОЇ ІДЕЇ, ІКА ПРИНЕСЕ НАМ " ВІЛЬНИЙ СОЮЗ - ВІЛЬНИХ КОЗАЦЬКИХ ДЕРЖАВ " грядучого дня !.....

Також є єе завдання! - Вони вимагають інеруції віри і надзвичайних ефір осебистих!- Але є єдиний шлях, який виведе Козацькі Народи на широкі лани, буйні степи і який перетворить їх із "сеславів" в Козацьку Надію.

Приймаючи до уваги викликавши, треба однозначно стати до праці! - Не властивому почину КОЗАКІВ-ДЕРЖАВНИКІВ, музеїм би організуватись скрізь, де лише перебуває Козацтво, "ТОВАРИСТВА НАЦІОНАЛЬНИХ КОЗАЦЬКИХ РУХІВ"/Українське, Донецьке, Кубанське, Герське і т.н./ та "КУРІНІ КОЗАКІВ ДЕРЖАВНИКІВ"/Загальновенесуельські/ пам'ятати при цьому тверде і непретніше те, що коли життя Надії неставлена перед небезпекою, то є зайве і скідливе ускока виборча та парламентарно-демократична система і багакажна. - ПОТРІВНІ СИЛЬНІ ОДИННІЦІ - що в стані повесті за свою такі ж сильні духом широкі козацькі лави на воротища єдиний і остатній кліч спасення козацьких народів:-"ВОГ I ЄДИНА КОЗАЦЬКА НАШІЯ" та програма: "ВІЛЬНИЙ СОЮЗ-ВІЛЬНИХ КОЗАЦЬКИХ ДЕРЖАВ ВІД ДNIСТРА DO VOLGI"!-

"И на верности, брати мої, коли же
тако, що він має віру, а діл не
має? Чо ж може ся віра спасти
їхого?"⁹ Поміж як і тіх, хто був ду-
мі мертві від так і віра бен ді-
ла мертві від

Соф.пес.ап.Яківа:-2,14,26.

Крок за кроем, не звертаючи уваги ні на які завдання і не
реконки, мали би виневгадані товариства "НАЦІОНАЛЬНИХ КОВАЦЬКИХ
РУХІ" та "КУРІНІ КОЖІ КІВ-ДЕРМЯВНИКІВ", усвідомлюти широкі ковав-
ські кола в тему, що наше майбутнє паленіть лише від нас самих
та в нашій єдності і ревунію, що Ковандтве є не "сесловіє", а
НАЦІЯ!-

Мусимо гедитись чи не гедитись в тім, що історія це життя
за наука! Але перед кожним коваком, має сьогодні повстати про-
вуміння того, що всі Ковавські Народи стоять над бенедиктами Наді-
ональної пагубії, що одноразово вссє в собі Гхир смerte ико
НАЦІІ.

Не милував Нечченко Гетьмана Богдана, тего самого Богда-
на, перед гейзом четверго скликання на наші голози. Але чи ви-
нен був Богдан і чи не більш винні були тегечасні "консервати-
ри" і "соціалівати" та "дядьки Отечества чужого", які от-
звили класові, партійні і свії особисті інтереси вимі "Об-
щого добра Наші" про яке сканав Котляревський у світі бен-
мерткій "Енейді" так:

Де "ОВЦІС ДОВРО" в упадку,
Забудь Отця, забудь і Матку,-
Лети невинність ісправляти!

Це жине сьогодні починаючи мідумати над сми питанням.
Накажу підгодувати до свого, думаччи, в багатьох випадах, не ста-
рену! Одні вірять в независимість народу віднаціоналізованиї
плакти і інтелігенні!, - другі тепчуща на старому консервати-
вім або демократичне-парламентарному сміті, - треті прірвуть
про спасення /найбільш себе/ плакти еріктані!, інтервенцій

та інших національних комбінацій,- четверті репортажі про національні, не сучасні часам і націям силами, так далеко державні може не паражати Ковальські Народи лише на всесвіті небажані комбінації в сусідами!- І так без кімчиць комбінації і не раз комбінації - а не ідеїне виховання Нациї!-

Усі такі плани і комбінації, є чарівні сині і наколи величні синама і залишається, те вратить Ковальські Народи від тих минуліх часів і перш які вже зникли у 1917-20 роках.

Життя ставить перед нами сьогодні якими-небудь і мусимо відчинити лінію очі та глянути навколо себе, щоб се превзуті. - Деба, рішучий пересічніх заробітків! - Деба, небалткіть бути як в неді! - Деба, бенкемпремісії береться за національні і соціальні інтереси СВОГО НАРОДУ ЗАГАЛОМ а не КЛІСИ! - - Деба, поставлені інтереси Нациї виконують класових, партійних і соціальних! - Деба, перві покажи не ти ведеш до життя як Нация, та дозволені себі на початок сам, коли хочеш помочки в боку!-.....

ОТ ЖЕ ДОБА НАЦІОНАЛСОЦІАЛІСТИЧНИХ І ФАМІСТСЬКИХ СВІТОГЛЯДІВ ОПАНУВАЄ СВІТОМ ТА НАСТІЙНО ДІКТУЄ І НАМ КОЗАКАМ СИНІВИТИ, СПОРІДНЕНІ В ЦІМІ СВІТОГЛЯДАМИ, НАМІ ДІЙСНІ ТРАДИЦІЇ ТА ДЕРЖАВНІ ПРАВА І ВОЛЬНОСТІ, КОЛІ МИ ЖАДАЄМО ПЕРЕСТАТИ БУТИ "сеславіє" НА ПОСЛУГАХ ЧУЖОЇ РУЙНУЧОЇ НАС СИЛКІ І СТАТИ ДЕРЖАВНОЮ НАЛІСЮ НА СХОДІ ЄВРОПИ!-

- НАЦІОНАЛСОЦІАЛІЗМ І ФАМІЗМ НА ВАХОДІ ЄВРОПИ та НАЦІОНАЛЬНИЙ КВАДАЦЬКІЙ РУХ НА СХОДІ ЄВРОПИ /які течії духовні сперідні меже сібів, а не хепівчи една другу/ МОЖУТЬ ПОКЛАСТИ КІНЕЦЬ КОМУНІСТИЧНІЙ НЕВЕЯПІЦІ В ЦІЛОМУ СВІТІ, - ТА КІНЕЦЬ ІМПЕРИАЛІСТИЧНИМ ПОТУГАМ ВСИКОЇ РОСІЇ І СТВОРУТИ НОРМАЛЬНІ ВІДНОСИНИ МІЖ СХОДОМ І ВАХОДОМ, В яких, КОВАЛЬСЬКІ НАРОДИ, МОЖУТЬ ВІДОГРАВАТИ ЗНАЧНУ СВІТОВУ РОЛІ!-

Виглядно в сині, мусимо мати перед очима лінію одну мету: - НАЦІОНАЛЬНО-ВІНВОЛЬНИЙ ЗАГАЛЬНОКОЗАЦЬКІЙ РУХ, - який є непобе-

рима єдинцільна сила! - є симбоз майбутнього урядового апарату! - є символ патріотизму, нацвіти та лицарства! - є пам'ятка нашої місії на сході Європи, написане! історією і - є пам'ятті очаха нашої САМОСТІЙНОСТІ, МОГУЧОСТІ та ДЕРЖАВНИХ ПРАВ І ВОЛЬНОСТЕЙ КОВАЦЬКИХ! -

Коли ся мета спамус дуже і сердем кожного КОВАКА, тоді встануть в могах Великі Герої, заговорить гердість і честь, заговорить лицарська і вільна Слагородна ковачька кров, заговорить расове і макієнальне почуття Ковачьких Народів і цілій ВЕЛИКОЇ КОВАЦЬКОЇ НАЦІЇ! -

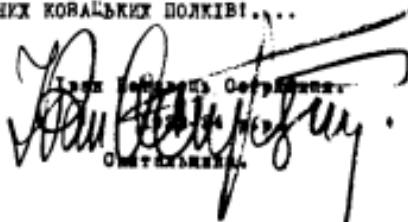
Тоді не будуть потрібні нам необмежені терени, не зараджують нас на суперечки з сусідами на сході і півдні та гальмувати лише час виникнення, як не будуть також потрібні терріторіальні суперечки ковачької України з сусідами на заході, витверені не нами, а комбінацією наших попередників, а найголовніше нашою пляхтою в 16-18 століттях.

Тоді напанує вгода серед нас і з сусідами, тоді виявимо ми усі разом переваги проти північної московської небезпеки, не загрожую самостійності і державності як Ковачьких Народів так і Їх сусідам. І внову таки виявимо всього свого не бунтами, фантастичними повстаннями, інтервенціями і орієнтаціями, - а жалою єдностайністю, єдністю і активною КУЛЬТУРНО-ПОЛІТИЧНОЮ працею.

ТОДІ НА ВІЛЬНОМУ І СПОКООНВІЧНОМУ КОВАЦЬКОМУ ТЕРЕНІ ВІД ДNIСТРА до ВОЛГИ вівереться вся Ковачька нація, розпоромнамосковським імперіалізмом по вимеженні СІВІРЬКИМ і ТУРКСТАНСЬКИМ ПУСТЕЛЯМ ТА ДРУКИМ УГІРЬЯМ КАВКАЗУ, в єдину КОВАЦЬКУ РОДИНУ, - в єдину Ковачьку націю, - в єдину соціальну Ковачьку державу! - і обірме вільний КОВАК ВІЛЬНОГО КОВАКА як брат братА, і завелені пустельний степ, заквічавшись веселими станціями, замінить мов море, переливачись золотом, перинець і жито, поверне-

ТЬСЯ ДАВНЯ СЛАВА КОВАЛЬКА - ДАВНІ ДЕРЖАВНІ ПРАВА І ВОЛІЙНОСТІ
КОВАЛЬКІ І:-

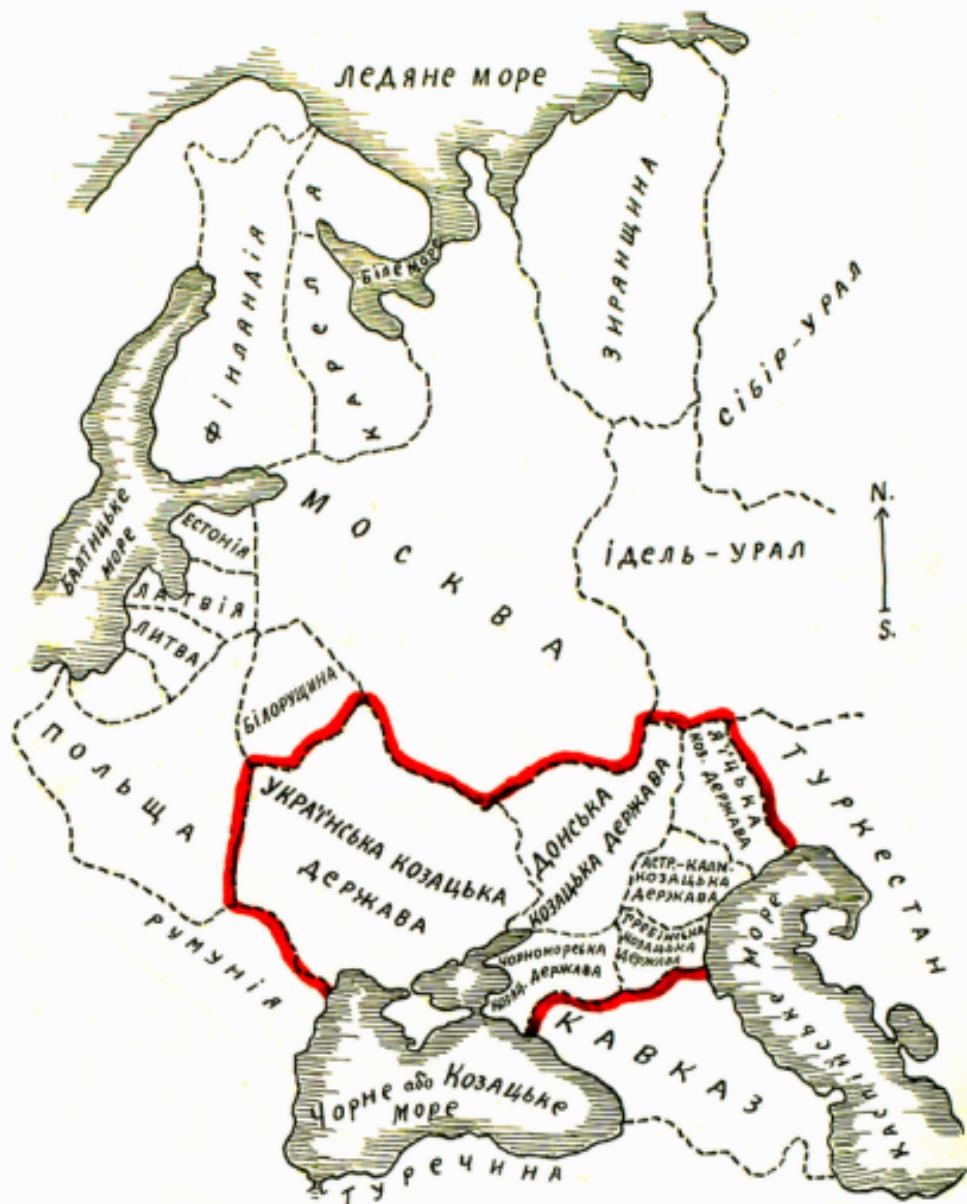
ВНОВ ПІДІМУТЬСЯ КОВАЛЬКІ ДЕРЖАВИ,
ЩО З ДАВНІХ СТОЛІТ ЧАСІВ,-
І КЛЮЧ ВОЙОВІЙ ПО СТЕНАМ ПОНЕСЕТЬ,
ХОРОВИХ І СЛАВНИХ КОВАЛЬКІХ ПОЛКІВ!....



Іван Степанович Степанович
Голова Ради
Окружної ради

Д И Е Л А.

- 1.- Історія України. М.Арнас.
2.-Історія України. М.Грушевський.
3.-Коротка історія козаччини. В.Антонович.
4.-Кубанщина і Кубанські Українці. В.Гнатюк.
5.-Ілюстрована Історія Башкирії. А.Каменко.
6.-Матеріал історії україн.козаччини. І.Кричакович.
7.-Про Козаків в чумазеннях навах:-А.Нирінгер,-І.Бігельз.,-А.Гу-
зель,- Міллер,-Пельман,-Плетє,-Брехерт і другі.
8.- Кубанський Календаръ 1981 года.



Загальна Схема кордонів Козацьких Народів та Держав Насіональних Народів, межуючих безпосередньо з ними.

ДО ШАНОВНИХ ЧИТАЧІВ !

.....

Видавачи цю книжку "Бог і єдина козацька нація", автором якої є б. Генеральний Писар України, Основоположник відродження українського національного козацького руху "Вільного Козацтва" і дев'ялітній Військовий Отаман Українського Козацтва пан полковник Іван Пелтавець Острянин, -

Військова Управа Українського Козацтва "УНАКОР", пропонує ІІ жирним козацьким келам і гадає, що вона буде послужено пустрінuta серед них, як перший камінь до фундаменту ідеальгичних есков НАЦІОНАЛЬНО-ВІЗВОЛЬНОГО ДЕРЖАВНОГО КОЗАЦЬКОГО РУХУ не тільки українського а і загальнокозацького.

Сподіваючись на теплу пустріч цієї книжки перед Козацькими Народів та прикладаючи для українського козацтва при між Статут УНАКОР, як висновок вищенаведеній ідеальгії, Військова Управа УНАКОР подасть окремо кожному Козакеві і читачеві пояслення на їх питання як в справі книжки "Бог і Єдина Козацька Нація", так і в справі питань Статуту УНАКОР

Писати по адресі:-----

B.1. ВІЙСЬКОВОЇ УПРАВИ "УНАКОР"

Військовий Писар УНАКОР.

Іван Воленчик

Військовий Осавук УНАКОР

В.Захетаренко.